

KONYA-TAŞKENT

Çetmi'nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Eylül-Ekim-Kasım-Aralık 2020 SAYI: 85

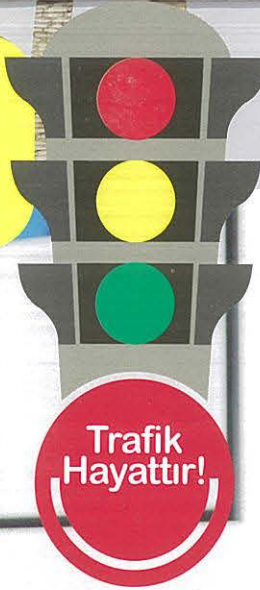

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

KALİTELİ VE SİMULATÖRLÜ
EĞİTİM MERKEZİ

A1-A2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

AZİM ASLAN

FİRDEVS ASLAN

Çevreyolu Düdenbaşı Mh. Gazi
Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse
Mehmet Ap. K: 2 D: 3-4 Antalya

Tel: 0242 338 38 06 Gsm: 0535 213 13 69

Çetmi
SESİ GÖZÜ KULAGI NABZI

Eylül-Ekim-Kasım-Aralık 2020
Yıl: 22 Sayı: 85

DÖRT AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN

Çetmililer

Eğitim Kalkınma ve

Yardımlaşma Vakfı Adına Sahibi ve

Yazı İşleri Müdürü

MEHMET BALCI

Genel Yayın Yönetimi

Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU

Dr. Ali ÖZEL

Şükrü KARACA

Nurettin ÖZEL

Niğmetullah UÇAR

Şeref ÇİLEK

Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ

Anamur | Orhan CENGİZ

Karaman | M. Akif AKKOCA

Antalya | Yakup YAZICI

İzmir | Ali TOPKARA

İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ

Bursa | Selçuk DERE

Fransa | Hüseyin SOLMAZ

88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

**YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN
İRTİBAT**

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-posta

kerim.bozdag@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ZEKAT HESABI (IBAN)

Vakıf Katılım Aziziye Şubesi

TR37 0021 0000 0002 1951 7000 02

BAĞIŞ HESABI (IBAN)

TR64 0021 0000 0002 1951 7000 01

ADRES

Çaybaşı Mh. Karaman Cd. Mesnevi
Konutları No: 88/106 (Akyurt Market
Üzeri) Meram - KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM - BASKI

ÇİMKE

BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.

Yeni Matbaacılar Sitesi

10453. Sk. No: 25

Karatay - KONYA

0332 342 52 82

BASKI TARİHİ

Aralık 2020

İçindekiler

Selam İle..	Kerim Bozdağ	2
Rızık İçin Allah Kerim	Mehmet Balcı	3
Gurbet Anılarımız	Ali Arıçelik	5
Bizim Köylüler Antalya'ya Ne Zaman Gelmeye Başladı?	Ali Arıçelik	7
Antalya Hatıraları ¹⁻	Halis Yazıcı, Ahmet Coşkun ile	9
Eski Yıllarda Çetmi'de Hayat ²⁻	Halis Yazıcı - Necati Uçar	12
Salavat Köprüsü	Mahmut Semerci	16
İlahi İkaz	Şeref Çilek	18
Babam	Metin Yıldız	21
Dündar Ağam'ın Ardından	Şükrü Karaca	24
Bizim Köyden Ayrılma	Halis Yazıcı	27
Çetmili'yi Çetmili'ye Şikâyet	Ali Kocaman	29
Bendeki Ahmet Özel	Ömer Darcan	30
Özel Ailesi	Şükrü karaca	32
Bizim Köy Üstüne	Halis Yazıcı	34
Vefat Edenler		35
Elveda Ey Vatan	Şükrü Karaca	36
Antalya Çetmililer Camii		38
Misafir mi.. Muhacir mi?	Şükrü Karaca	41
Agora Namazgâh Kapı Kitâbesi	Şükrü Karaca	44
Gevenni	Ali Bircan	46
Hayal İle Yaşamaktan Osandım	Halis Yazıcı	47

Selam ile...

Bütün dünyayı Korona virüsü belası sardı. İnsanlık henüz çaresi bulun(a)mayan (!) bu baş belası virüsün esiri oldu. İlim, bilim, tıp, adına ne dersiniz deyin çaresiz! Herkes bu virüsten kurtulmanın çarelerini arıyor...

İlk defa bu sene **Çetmililer Günü** yapılamadı... Dergimiz hakkında yapacağımız kimi çalışmalar akamete uğradı. Bu sayıyı **'Antalya'da yaşayan Çetmililer'** özel sayısı yapmak gibi bir düşüncemiz vardı. Bunu kısmen gerçekleştirebildik. Çok istediğimiz halde rahmetli **Kerim Darcan** ile görüşemedik. Kendisi ile yapmayı düşündüğümüz röportajın gerekçelerini sevgili kızı **Aysel Darcan**'a havale etmek zorunda kaldık. Tabi bu görüşmeden bir ay sonra Kerim Darcan büyüğümüz bu dünyadan göç etti. Allah rahmet etsin...

Dergimiz bir bakıma takdir edersiniz ki, bahsettiğimiz sebeplerden dolayı tam istediğimiz bir muhteva ile çıkamadı.

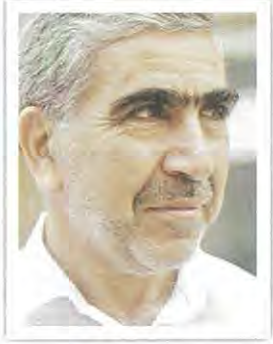
Vefat eden hemşerilerimiz ile alakalı olarak bize gönderilen metinleri yayınlamak, onların hatıralarını yad etmek bakımından çok önemli. Hakkında bilgi sahibi olmadığımız hemşerilerimizin vefat haberi ile birlikte varsa fotoğrafını yayınlıyoruz.

KERİM BOZDAĞ

Bu sayıyı **'Antalya'da yaşayan Çetmililer'** özel sayısı yapmak gibi bir düşüncemiz vardı. Bunu kısmen gerçekleştirebildik.

Rızık İçin Allah Kerim

MEHMET BALCI
Çetmililer Vakfı Başkanı

Kabiliyetleri ve yaptığı işler ne olursa olsun, herkes bulunduğu yer ve üstüne aldığı vazifeye göre bir gün hesaba çekilecektir. Dünyada gıpta ettiğimiz makamların, çok arzu ettiğimiz servetlerin, altınların, gümüşlerin hesabı sorulacak. Nereden kazanıp nereye harcadığımız ayrıntıları ile istenecek, ahiret yurdundaki yer ve makamımız buna göre verilecektir.

Büyük çoğunluğumuzun endişesi rızık korkusudur. Hâlbuki rızıklar taksim edilmiştir. Aklımız erdiği günden itibaren düşüncelerimizi, aklımızı ve fikrimizi meşgul eden “**ne iş yapacağız, nasıl geçimimizi temin edeceğiz?**” duygusu... Bu durum hayatımız boyunca bizleri meşgul eder ve hareketlerimize etki eder. Evlenme, yuva kurma çağına geldiğimiz zamanda sıkıntımız yine geçim sıkıntısı. Bir yuva kurmanın ardından daha doğmamış çocukları rızık endişesi kaplar düşüncelerimizi. “**Fakirlik korkusu ile çocuklarınızı öldürmeyin. Onları da sizi de biz rızıklandırırız.**” İsra 31. ayeti ile Rabbimiz bizim ve çocuklarımızın geçimini garanti altına almasına rağmen.

“**Rabbinin nimetini onlar mı paylaşıyorlar? Dünya hayatında onların geçimliklerini aralarında biz paylaştırdık; bir kısmı bir kısmına hizmetkâr edinsin diye. Kimilerini kimilerinin üstünde derecelere yükselttik. Rabbinin rahmeti ise (onların) biriktirmekte olduklarından daha hayırlıdır.**” Zuhur Suresi ayet 32

Rabbimiz bu ayetle, yeryüzünün imarı, hayatın devamı ve gelişmesi için hikmet ve ihsanımız gereği onlara geçimliği biz tayin ediyoruz buyurmuş. Dünya hayatında fertlerin yeteneklerine, hayat şartlarına ve toplum ilişkilerine göre gelir dağılımı farklılıkla gösterir. İnsanları eşitleme amacına yönelik yapay toplumlarda bir eşitlik gerçekleşmez. Rabbimiz bazımızı bazımızdan farklı ve üstün kıla-

rak hayat çarkının dönmesini sağlamıştır. Allah C.C. kendi tasarrufuyla kimini güzel kimini çirkin, bazılarına hoş bir ses, kimine de kötü bir ses verir. Birini güçlü kuvvetli, diğerini zayıf, birini zeki ve akıllı, bir başkasını aptal yapar. Bazılarına sıhhatli bir vücut, kimini de felçli kör ve sağır yapar. Kimilerini zengin bir ailede bir başkasını da fakir bir ailede yaratır. Kimilerini modern ve gelişmiş bir toplumda, kimilerini de ilkel bir toplumda var eder. Hikmeti gereği Allah'ın takdir ettiği bu farklılıklara ister istemez herkes tabi olmaya mecburdur. Bu farklılıklar içinde her insan kendisi için takdir edilen rızıkı elde edebilmesi için diğerinden faydalanır. Rızıktaki farklılık insanları birbirine muhtaç kılıyor. Ve birini diğerine hizmet ettiriyor. İşçi, mühendis, işveren her biri diğerine muhtaçtır. Böylece her biri farklı yetenek ve özelliklerle çalışma ve rızık konusunda kabiliyetleri ile yeryüzünün imarı ve hayatın devamına katkı sağlamaktadır.

İnsanlar her yönden birbirinin aynısı olsa idi hayatın devamı sağlanamazdı. İnsanı ve kâinatı yaratan ve insanı yeryüzüne halife olarak görevlendiren Allah, yetenek ve kabiliyetleri yapılması gereken görevler doğrultusunda farklı yaratmıştır. İş, meslek ve kabiliyetlerin değişik olmasından dolayı kazançlar da farklıdır. İnsanlık ne kadar zorlasa da, bir erle komutanın, işçi ile mühendisin, işverenin gelirlerini eşitleyemez. Bu durum değişmeyen hayat kanununun gereğidir. Farklı yaratılışımız birbirimize üstünlük taslamak için değil, bir kısmı diğerlerinin işini görsün diye böyle yaratılmıştır.

Bu ayrı özelliklerle yaratılışımızı kabul ettikten sonra, bizim için takdir edilen rızıkımızı helâl ve temiz yollardan elde edebilmek için var gücümüzle çalışmamız ve sebeplere sarılmamız gerekir. Rahmet Peygamberi efendimiz bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuş: **“Ey insanlar, Allah’tan sakının ve rızıkınızı güzel yoldan arayın. Hiç kimse Allah’ın kendisine takdir**

ettiği rızıkı geç de olsa elde etmeden ölmeyecektir. Öyle ise Allah’tan sakının ve rızıkınızı güzel yoldan arayın. Helâl olanı alın, haram olanı terk edin.” İbni Mace

Kabiliyetleri ve yaptığı işler ne olursa olsun, herkes bulunduğu yer ve üstüne aldığı vazifeye göre bir gün hesaba çekilecektir. Dünyada gıpta ettiğimiz makamların, çok arzu ettiğimiz servetlerin, altınların, gümüşlerin hesabı sorulacak. Nereden kazanıp nereye harcadığımız ayrıntıları ile istenecek, ahiret yurdundaki yer ve makamımız buna göre verilecektir.

Birer mümin olarak endişe etmemiz gereken mutlak takdir edilmiş olan rızık için değil düşüncelerimizi, imtihan için gönderildiğimiz çok kısa ve sınırlı olan dünya hayatında nasıl aşmalıyız ki imtihanı başarı ile geçelim ve ebedi kazanacağımız ahiret yurdu için Allah’ın rızasına ve vadettiği nimetlerine nail olmak duyguları üzerine yoğunlaştıralım. Sözün özünü Mehmet Akif Ersoy’un mısralarında görelim:

**“Allah’a dayan, saye sarıl, hikmete ram ol...
Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar ol.”**

ALİ ARIÇELİK

Gurbet anılarımız

Toplanın ben bir ezan
okuyayım ölürsek bizi
burada bulsunlar.

Bolay Yaylası'nı
geçtik. Herkes tıraş oldu.
Herkeste ikişer dinamit
ikişer gapsül. Bolay'ın
yayladan eğildik. Çallıdan
bolayalanına doğru endi
herkes. Atan gidiyor gayrı.
Yıl 1954.---

A lanya'da Alara Çayı var. Oraa dinamit
attık. Her kumanyaya balık dağıtılırdı.

Güccük Haceli rahmetli balığı tutmuş. Çayın suyu o kadar kuvvetli akıyor ki, balıklarla onu birlikte alıp götürüyor. Rahmetli Eyüp Hüseyin atladi onu kurtardı.

Akşamları tenekede darı bulamacı pişirirdik.

Beşkonak'ta davarları dağa sürerler onlar orda yatar. Orada orman yolu yapıyoruz.

Köyden gelirken Çay Arası denen yerde malı almışlar. Çukur kazmışlar, içine ateş yakıp köz olmasını beklerler... Sonra eti derisine doldurup, içini kömürden temizledikleri çukura atar pişirirler. Kalan kömürler kuyunun üstüne yığılır ve üstünde ateş yakılır.

Köyde Çanlan'dan pür keser sürgü yaparlardı. Orada bindikleri zaman Koyak Munarına kadar kayarlardı.

Mala pür getirirlerdi.

Pelitli Alan hep meşeydi.

Oduna gittiğimizde pelitleri keserdik. İçinde ak çürük yoksa öyle bırakırdık. Ak çürüklü pelit iyi yanılır. Baltayı vurdun mu şak ayrılır.

Yanık Güney'de altında 200 davarın bile kışlayabileceği büyüklükte ardıç ağaçları vardı.

Gışın Sığındı'ya çardağa davar gitmiş. Kar yağmış. Keçinin biri kaybolmuş. Şekir rahmetli davar güderdi. Davarı birki aramışlar maramışlar, yok. Pür yemek için bir dala çıktı mıydı altına düşmüş.. Bahara kadar orada iledinin dibinde yemiş yemiş yatmış. Baharın çardaktan geri gelir gayrı. Dee el yaylaya göçeceğinde, kar eridi miydi, oradan arkasında bir ekiz oğlağıla çıkar gelir.

Goca dölü rahmetli öldüğünde ne yaptılar? Eşekgırıldı'nın Gevne'den yüzde... Garı yarıverdiler, doprağı moprağı bulma yok. Gar eridikten sonra kemiklerini buldular geldiler.

Alanya'da Daşatan diye bir yer var, Mahmutlar'a giderken Dim Çayına varmadan oradan giderlerdi. Beldibi diye bir yer var orada da misafir olurlar...

Hava normal ya yürü. Eşekgırıldı'da 20 santim önünü görmüyorsun.

-Toplanın ben bir ezan okuyayım, ölürsek bizi burada bulsunlar.

Bolay Yaylası'nı geçtik. Herkes tıraş oldu. Herkeste ikişer dinamit ikişer gapsül. Bolay'ın yayladan eğildik. Çallı'dan Bolayalanı'na doğru endi herkes. Atan gidiyor gayrı. Yıl 1954.--

Bir yerde bir hafta yatmışlar yola çıkacaklar Beldibi'nde. Ev sahibi arkadaş "gitmeyin!" demiş. O dağ aşamazsınız. "Biz aşarız" demişler. 10-15 kişi Eşekgırıldı'na vardılar mıydı duman çevirir.

Yörü bakayın, yörü bakayın, yörü bakayın derken yol hiç bitmek bilmemiş. Meğer akşama kadar depeyi dolanıp dururlarmış. Onlar dolanıp gelinceye kadar arkada bıraktıkları iz kaybolurmuş. Akşama doğru hava biraz açılmış. Bakmışlar hâlâ aynı yerdeler. Depeyi dolanmış durmuşlar akşama kadar. Eğer hava açılmasa, o dağda kalsan buyar kalırsın. Gece nöğörecek-sin? Donup kalacaksın!

Eşekgırıldı, Gevne'nin arkasında Antalya tarafında kalan büyük dağ.

Bizim Köylüler Antalya'ya Ne Zaman Gelmeye Başladı?

ALİ ARIÇELİK

Gostak Mehmet rahmetli
Antalya'da hastalanmış.

Güzün Uzun Aligil
Antalya'ya gelmişler
çalışmaya. Yakasından tutuvermiş,
"Ali" demiş,

Antalya'da para için
yazlarsan hakkımı helal
etmem... "Yazın burda
durman arkadaş!.."

Bizim köyden Antalya'ya ilk gelen-
ler Garagülle'nin Mehmet ile Hacı
Süleyman'ın Mehmet. Bunlar geldi. Burada
evlenip kaldılar

Hacı Süleyman'ın Mehmet Efe Hasan'ın
abisi oluyor.

Hacı süleyman'ın çocuklarından iki tane
kaldı. Efe Mustafa.. Garagüllenin Mehmet fi-
rincılık yaptı.

1954'te Hüseyin ile biz geldik. Bir yaz
günü bir hafta mı on gün mü anında çalıştık.

Burdan çıktık Alanya'ya vardık. Sabah ha-
reket ettik. Gün erip giderken, aşı aşacak dik-
men dedesine vardık. Öyle Guş Yuvası filan
yok hep dere yolunu takip ettik.

Eskiden bizim büyüklerimiz şubattan fazla
Antalya'da kalmazlarmış. Şubatın onundan
sonra yörü yörü dönerlermiş.

Gostak Mehmet rahmetli burda (Antalya)
hastalanmış. Güzün Uzun Aligil Antalya'ya
gelmişler çalışmaya. Yakasından tutuvermiş,
"Ali" demiş, Antalya'da para için yazlarsan
hakkımı helal etmem... "Yazın burda durman
arkadaş!" demiş.

10 kiloluk balyoz elinde akşama kadar si-
ğil döneceksin.

Efe hasandan 6 ay sonra kerim çavuş göç
etti. 3-4 ay sonra Çolak Aligil geldi. Gostağın
Mehmet'le...

70'li yıllarda Zeytinköy civarına gelindi.
Şimdiki yerlere. Konyalılar camii 80'lerde
yapıldı.

Caminin tuğlalarını memur evlerinin yıkı-
lan binalarından tedarik ettik.

Temelini atanlar Hacı Mehmet, Hüseyin Hocanın babası.. At arabalarıyla kavak getirdik.

1954'te Gambır'ın ali öldü burada. O zaman 90 kişiydik. Köyden çıktık yürüyerek geldik. Alanya'ya indiğimizde ali orada hastalandı.

Dikmen dedesine kadar köyden gidenlerin azıklarını getirir oradan uğurlardık.

90 kişi köyden çıktığında öyle varacağımız yerde iş miş yok. Herkes çavuşların yanında kendine yer bulur...

Cerit Çavuş

Mevlit çavuş

Gara Ehmet Çavuş

Çavuşlara beni de yanına al diyorsun...

Emin Yusuf var çavuş ama o sonradan oldu...

54'te Beşkonak'ta alıştık. Orman yolu işledik. Kazma kürekle. Çamlar kesilir 3-4 gün bir çama uğraşırdık.

Aksu ile Serik arasını yağmur yağdığı zaman kayıkla geçerlerdi.

Antalya'nın yayla suyu, içme suyu iskeledeki deli kavağın dibindeki suydur. O suyu oradan eşeğe yüklerler tenikesini 12 kuruştan satarlardı.

Çift kapılı handa kalırdık.

Akşam oldu muydu tahtaların üzerine şöyle bir uzanırdık. Şalvar döşek, ceket yastık.

Gece saat birde ikide hancı gelirdi. Herkes ten beşer kuruş han parası alırdı. Yatan parasını önceden hazırlar alır giderdi.

Köyden gelirken azık, bir gömlek varsa yorgan getirirdi.

Tabi geri giderken yorgan da geri götürülürdü. Bekarlar yorgansız gelirlerdi.

İnsanlar tarhanasını bulgurunu bile getirir. Donyağını ısıtır ekmeğin arasına koyar yerdik.

Koçağın bahçesinde çalışırdık. Yediğimiz portakal kabuklarını yakardık. Ağa görmeyecek. 17 kişi aynı tencereden yer içerdik. Herkes birer ikişer kaşık ya yer ya yemezdi.

Dönüşte yükümüz ağır olurdu. Dinamit, manila, kazma, kürek, eşek, balyoz...

Eşekkirıldı'ya varıldığında çantasında iki kazması olan götüremeyene sen götür vardırmızda biri senin biri benim olsun diyenler bile olurdu.

Adamın biri yorgansız baharı getirmiş. Onu ağacın dalına asmış...

ANTALYA HATIRALARI -1-

Halis YAZICI'nın Ahmet COŞKUN ile söyleşisi

AHMET COŞKUN
(SARI AHMET)

Hancı Şakir ağa uykunun en tatlı zamanında kaldırır 25 kuruş han parası alırdı. Biz handa yattıktan sonra sabahleyin şarampolde müteahhit Ömer Milli'nin yaptırdığı kanalda otuz kırk gün çalıştık. Orada Alanya'nın Kestel'e Gittik. Orada Dim Çayından Kestel'e kadar sulama kanalı yaptık.

Halis Yazıcı: Ahmet dayı, eski yıllarda, yani senin gençlik yıllarında Antalya'ya Çetmi'den yaya olarak hiç gittin mi? Bi anlatsana.

Ahmet Coşkun: Bir gün sonbaharda tabi gitme zamanımız geldi. Kırk kişi ile birlikte bir posta halinde Antalya'ya gitmeye karar verdik. Cevizli Bittiler (Börek) yaptırдық. Pekmez helvaları pişirildi. Beş on dürüm ekme (dört adet yufka ekmeğe bir dürüm denilirdi) helvalar börekler ağızımıza katıldı. Çantalarımıza yerleştirdik. Yanında çamaşır-larımız, çanta dışında yorganımız onları sırtımıza alarak yürüdük. Yükümüzün birazını eşlerimiz veya yakınlarımız bizi uğurlayacakları yere kadar sırtlarına aldı. Yola revan olduk. Tabi gecenin bir saatinde. Kekircek kayasında bir mola verdik. Kapağzı'nda ikinci mola, dikmen dedesinde üçüncü mola verildi. Orada ayrılık ekmeği yedik. Bizi uğurlamaya gelenlerle vedalaştık. Onları geri gönderirken biz tekrar Antalya'ya doğru yola çıktık. Yükümüzün hepsini sırtladık. Gömüldürüm'den yukarıya doğru yürüdük. Yörüklerin yaylasına doğru. Anamur'un gercebahşişinden, Kerim Keha'nın yurdundan Barçın Yaylasının zirvesine vardık. Oradan Alanya'nın Gevne yaylasına sarı Keha'nın Hanı'na vasil olduk.

Halis Yazıcı: Oraya ne kadar zamanda vardınız?

Ahmet Coşkun: İkinci namazı sıralarında vardık. Akşama kadar orada dikme oynadık. Büllücelik oynadık. Bazılarımız odun kütük topladı ateş yaktık. Handa yattık. Sabahleyin tekrara yola koyulduk.

Yanımızda Halil İbrahim (İbrahim Paytar) vardı. Gitmeyin dedi. Eğri şama varınca karlı sepen yağacak geri döneceksiniz dedi. Doğrusu ona kötü de söyledik. Bu havada karlı sepen filan yağmaz diyerek yola girdik. O handa kaldı. Eğri Çam eşek kırıldığı denilen dağın bir civarıydı. Biz o adamın dediği yere vardık. Dediği gibi hakikaten karlı sepen yağmaya başladı. Baktık gidemeyeceğiz hana geri döndük. Biz hana gelinceye kadar her şeyimiz ıslandı. Tekrar handa yattık. Islanan yorgan ve giysilerimizi kuruttuk. Ertesi gün Halil İbrahim bey şimdi yolumuza devam edelim dedi. Yola çıktık. Torosların zirvesinde at alanı denilen mevkiye, sonra Erikli Han'a vardık. Fakat orada yatmadık ve Alanya'nın Badem Ağacı'na vardık. Oradan Oba denen mevkiye vasıl olduk ve orada mola verdik. Arif Emmim oğlu Kerim ile bana, "gidin şu evden biraz ekmek isteyip gelin." Dedi. Kapı kapı dolaştık ekmek topladık. Yanında portakal da verdiler. Ayrıca bir hayli yemiş pestili de verdiler. Verdikleri pestiller meğer kurtlu imiş. Ama ne olursa olsun onları ekmeklerle birlikte yedik. Oradan yola tekrar girdik ve Alanya'ya geldik. Bir otobüse binerek Alanya'dan Antalya'ya geldik. Antalya'da iki kapılı handa yattık.

Hancı Şakir ağa uykunun en tatlı zamanında kaldırıır 25 kuruş han parası alırdı. Biz handa yattıktan sonra sabahleyin şarampolde müteahhit Ömer Milli'nin yaptırdığı kanalda otuz kırk gün çalıştık. Orada Alanya'nın Kestel'e Gittik. Orada Dim Çayından Kestel'e kadar sulama kanalı yaptık. Halil abeyimin yövmiyesi 375 kuruş, benimki iki buçuk, Yusuf abimin yövmiyesi beş lira idi. Yusuf abim kazar ben kürürdüm. Halil abim beni Ali çavuşa şikayet etti. Benim

bacağımın yarısı kadar şey neden iki buçuk lira oluyor da benimki beş lira olmuyor" dedi. Arif küreğe dayanır, sen kazmaya dayanır dikelirsiniz de o abisini toprak diye atacak. İki buçuk lira onun hakkı dedi. Biz üç kardeş idik. Bir beşik yorganımız vardı. Yusuf abim gitti kocaman bir yorgan almış geldi. Sevindim. Yattığımız yer altında ahır olan bir odaydı. Şarampolde çalışırken de bir at tavalasında yatmıştık... Hele hülasa, gelelim yiyeceğimize...

Bir çuval un aldık. Halil (Coşkun) abim ekmek açar, Dedeoğlu Mehmet beze keser, Yusuf abim sacın atını yakardı. O şekilde ekmeğimizi yapar yerdik. Otuz günde yedi yövmiyemiz var. O şekilde yine de bahara kadar çalıştık. Ali Güçlü şirketin demircisiydi. Kazmaları yülerdi. Bahar gelince annem rahmetlinin öldüğünü duyduk ve köyümüze dönmeye karar verdik. Başımızda Bozkırlı Ali Çavuş vardı. Abime dedi ki, *"Yusuf siz burada üç kardeşsiniz. Sizi kıskananlar bu lafı çıkardı. Sizin ananız ölmedi. Gümüş köstekli bir saati vardı. Bahis olarak bu saati koyuyorum. Sen de beş yövmeye koyar mısın? Annen ölmedi"*

RECEP COŞKUN ve AHMET COŞKUN

Gitmekten vaz geçtik. Bir ay daha çalıştıktan sonra kırk gişi köyümüze gitmek üzere yola girdik. Eşek gırıldığının dibinde yine badem ağacı diye bir köy var oraya vardık ve o köyde yattık. Sabahleyin Eşekkırlı dağının tepesine vardık. Dağlarda çok kar olduğu için Civlere döndük. Civler Erменеğe bağlı bir köy. O yol üzerin-

AHMET COŞKUN ile EMİN CİHAN OLGUN

de deliktaş denen bir mevkiye vardık. Deli Yusuf'un İbrahim yani (Halil İbrahim) dayandı, yürüyemedi. Kışa tutuldu. Onu orada bıraktık. Kırk kişi ölmektense o ölsün dedik. Ou orada bıraıp Civler köyüne vardık. Belde adamımız kaldı dedik. Hemen köy halkından beşaltı kişi ayaklarında ayakkabılarını, takım elbiselerini devşirmeden yola girdiler. Adamı bulmuşlar. Adam donmuş. Kollarından bacaklarından tutup köye getirmişler. Samraya gömmüşler. Biz bu arada onu beklemeden Sarıveliler'e geçtik. Orada yattık. Sabahleyin Karabacak adında bir adam ben sizs bir hafta beslerim dedi. Biz ordan kaçtık. Köyümüze gitmek için yola girdik. Arkamızdan *"Yolda öleceksiniz sizi tilkiler yiyecek"* diye bağırdı. Dinlemedik. Kendi yaylalarımıza geldiğimizde Çakıllı koyağında İsmail'in Memiş (Memiş Dere) kar altında bir obruk varmış oraya düştü. Onu çıkardık, yola devam ettik.

Dikmen dedesine geldiğimizde Kadioğlu Mehmet (Mehmet Taştekin) yarım dinamit

patlattı. Bu patlama Antalya'dan gelenlerin köye habercisi. Kekircek kayasına geldik. Yakınlarımız çor çocuk önümüze geldiler. Devam ettik. Biz anamız öldü biliyoruz ya, katırcıya kadar geldik. Baktım ki bir kadın geliyor, üzerinde anamın giysilerinin aynısı, çok şükür Allah kavuşturdu, seni öldü biliyorduk ana dedim bi sarıldım. "Guzum ben anan değilim, anan ölmedi, anan evde" dedi. Dünya bizim ldu. Geldim ki anam hakkatan evde. Hasretle sarıldım, ellerini öptüm. Ali çavuşun dediği doğru imiş. Kıskananlar köye gitsinler diye yalan söylemiş.

Köyde İmam Cafer rahmetli kaç lira kazandın diye sordu. Üçyüz lira dedim. Ahmet bozdurup bozdurup harcan. Saydım dedi. Çünkü bu o zaman için çok paraydı. Bizler bu rezillikleri çeke çeke ekmek kazandık. Çöpe ekmek atanlar Allah'ta korkun. Çöpe ekmek atmayın. Sizin dedeleriniz de benim yanımdaydı. Aradan epey bir zaman geçti... Çok unuttuklarım var bu kadar hoş görün. Saygılar

ESKİ YILLARDA ÇETMİ'DE HAYAT ²

HALİS YAZICI

NECATİ UÇAR

Köydeki işlerimiz bitti. Taş duvardan bir ev yaptım. Toprak getirip çamur yaptım. Duydum ki yarın Antalya postası gidiyormuş. Posta deyince otobüs falan zannetmeyin. Tabanvayla gidilecek. O gece sabaha iki saat kalana kadar çalıştım. Sıva yaptım. O anda başta Arif Kerim ve Okka rahmetli bana geldiler bağıldılar, “Necati haydi çabuk gel” dediler. Önceden hazırlanmış olan çantamı yüklendim hemen yola revan oldum.

Bendeniz Halis Yazıcı. 1943 Çetmi doğumluyum. Şu anda 77 yaşındayım. On yaşından bu yana yaşadığımız hayatı anlatacağım. Saygıdeğer gençlerimizin bu manileri okumalarını istirham ediyorum. Çetmi’de halkın yüzde 99’u çiftçi. İki veya üç dönüm tarlası olanda, 20-30 dönüm tarlası olanda çiftçi. Zaten 20-30 dönümü olanlar belli kişiler. Sayıları çok az. Ahırda bir çift öküz, bir inek bir katır veya eşek beslenir. Kara saban öküz çifti. Yaylalarımızı gençler bilirler. Oralara bir yıl çavdar, ikinci yıl arpa, nohut, mercimek, burçak ekilir. Üçüncü yıl boş bırakılır. Ona da nadas denirdi. Yani toprak dinlendirilirdi. Ekinler orakla biçilir, harmanlara toplanır döven ile harman sürülür. Yaba ile savrularak saman ve buğday birbirinden ayrılır... Buğdaylar kalbur ve gözerle temizlenirdi. Nihayetinde nakliyeciyörükler vardı. Deveyle köye buğday taşırılar. Kırk tenekede bir tenike taşıma ücreti alırlar. Buğdayı bir gecede köye indirirlerdi. Çuvallarla gelen buğdaylar ambarlara doldurulurdu. Samana gelince, hararlara basmak suretiyle haşalar doldurulur ve iki denk harar hayvanlara yüklenir, sabah ezanına takriben iki üç saat kala köye götürülür.

Evlerimizin damı topraktandı. Her evin damında bir delik vardır adı samanlık deliği oradan hararları boşaltırız. Tekrar ayaklarımızın izi üzerine geriye döner şafak atmadan yayladaki harmanımızı başına varırız. O gün Köşürelilik yaylasından üç diğer yaylalarımızdan dört sefer yapılır. O seferleri yapan biz çocuklar, hayvanlarla birlikte on onbeş gün

saman çekeriz. Hasılat işi bitmiştir. Köye inilir. Birkaç gün sonra nadas bıraktığımız tarlaya yine çavdar ekilecek o da ekilir gelinir. Onun peşinden köyde pekmez kaynatılacak, kışlık odunlar dağdan temin edilecek, bahçelerde olan mahsuller toplanacak. Dağlardaki boz armut dediğimiz armutlar çırpılıp getirilecek... Onlar dibeklerde dövülür, birkaç gün kurutulur, buğday karıştırılarak değirmende öğütülür. Bu işleminden elde edilen ürüne döğmeli ekmek unu derler. Onlar bazlama şeklinde ekmek yapılır.. Özü olmadığı için fazla açılmaz. Onun için böyle yapılır. Bu ekmek yapımının gayesi eldeki yiyecekleri gelecek yıla kadar yetirebilmektir. Gençler dikkatli okuyun ben bildiğiniz gibi Antalya'da Konyalılar Mahallesinde ikamet ediyorum. Evimin çevresinde beş altı yerde çöp konteyneri var. Onlara günlük yirminin üzerinde ekmek atılıyor. Şikayet değil uyarmak maksadıyla söylüyorum, üç dört tane hemşerimiz genç kadınlar var, onları bütün bütün ekmek atarlarken görüyorum. Bu yapılmasın. Ekmekler çöpe atılmasın... Bizim çiftçilik yaptığımız yaylalarımızda şimdiki nesil piknik yapıyor.

Bizim yazın sıcağında dört sefer gidip geldiğimiz yollarda şimdi nesil motorlu araçlarla gidip geliyor. O zamanlarda köyümüzde kendi üretimimiz dışında dışarıdan gelen sadece gaz yağı ve tuz, birde giysilerimizin bir kısmı. Yiyecek gıda maddelerinin hepsini kendimiz üretirdik. Devlet yardımı yok, emeklilik yok. Yoksulluk çok. Tereyağı peynir cinsleri kendimizden. Herkesin ahırında birkaç koyun keçi ve bir inek bulunurdu. Kışın davarlar köyden dışardaki ağıllara götürülür, çoban tutulur ve onlar orada kışlardı. Kışın üç dört metre kar yağardı. O zaman başta analarımız ayaklarına çarık giyer, kafalarına poşu sarar, ahırdan çıkamayan davarlarımıza üzüm curbası, arpa armut döğmesi, ot samanı verirlerdi. Gerekirse onları sırtlarına yüklenir ağıllara götürüp verir yedirir gelirlerdi. Yolda gidip gelirken tufana tutulup donma tehlikesi de olabileceğini göz önüne alarak gider gelirlerdi. Bunları onlara yaptıran şey hem geçim derdi hem hayvan sevgisiydi. Bizim çocukluk devremiz bu şekilde geldi geçti. Geçmiş hayatımın kısaca özetini anlattım. Şimdi Kasım ayı geldi.

Büyüklerimiz Antalya'ya çalışmaya gidecekler. Onu da Necati Uçar'dan dileyelim.

Halis Yazıcı: Siz Antalya'ya nasıl giderdiniz?

Necati Uçar:

Köydeki işlerimiz bitti. Taş duvardan bir ev yaptım. Toprak getirip çamur yaptım. Duydum ki yarın Antalya postası gidiyormuş. Posta deyince otobüs falan zannetmeyin. Tabanvayla gidilecek. O gece sabaha iki saat kalana kadar çalıştım. Sıva yaptım. O anda başta Arif Kerim ve Okka rahmetli bana geldiler bağırdılar, "Necati haydi çabuk gel" dediler. Önceden hazırlanmış olan çantamı yükledim hemen yola revan oldum. Çantamda yiyecek azığım, çamaşırlarım ve örtünecek bir şeyler var. Yiyecek olarak kömbe ve helva olması lazım. Usul böyleydi. Ama ben gece sıva yapmıştım. Eşimde bana yardım etmişti. Doğrusu onları yapacak zamanımız olmadı. İki dürüm ekmek alıp yola düştüm. Köyün karşısında Ödebeleni denilen yerde arkadaşlara yetiştim. Bolay yaylasında kar gediği denen yeri aştık. Kara munar, bürelince, gömükten geçerek Afşar yaylasına vardık. Orada sabah oldu. Fesliken Yaylası, Çadır Kısığı, Çukur Yurt Belinden geçerek Gevne'de çay arasına indik. Sarıveliler yol kavşağında çayın içinde kırk geçit denilen yerden geçtikten sonra çayda balık avladık yedik. Şimdi Karapınar denilen Şih Köyüne geldik. Akşam olmuştu orada yattık. Sabah erkenden yola çıktık. Erik deresi, kuş yuvasından geçerek Dim Çayına indik. Yine akşam olmuştu. Orada birisi bize bir yer gösterdi. Ahıra benzer bir yer. Orada yattıktan sonra tekrar yola düzüldük. Alanya'ya indik. Denizin kenarına oturduk. Ekmeğimiz tükendi, paramız zaten yok. Karagilik Mehmet ile sokakları dolaşırken bir fırın gördük. Fırına vardık. "Biz işçiyiz Antalya'ya gidiyoruz. Paramız ok. Ekmeğimiz tükendi, karnımız aç" dedik. Bir üst katta patron varmış. Ona söylediler, "Bu adamlar 15-20 kişilermiş, paraları yokmuş aç kalmışlar." Dediler. Adam iyi insanmış. "Dünden kalan ekmekleri bir çuvala doldurun

hepsini verin" dedi. Bir çuval dolusu ekmek. Arkamıza yüklendik. Arkadaşların yanına varıncaya kadar ikişer tane ekmek yedik. Onlar da ekmeği görünce çok sevindiler. Karnımızı onlarla doyurup yola koyulduk. Alanya'yı geçtik Kahyalara gelince arkamızdan bir açık kamyon geldi. El ettik durdu. Nereye gidiyorsun? Dedik. Antalya'ya gidiyorum. Bizi de götür, ama, paramız yok. Oraya varınca tanıdıklarımızdan alır veririz dedik. Olmaz. Paranız peşin olmalı" dedi. Rahmetli Okka (Hüseyin Taştekin) hemen kamyonun üstüne çıktı. Onu görünce hepimiz çıktık. Antalya'ya iki kapılı hanın önüne indirdi. Biz, "dur" dedik. "Paranı temin edelim." İki kapılı handa yorgancı Murat Tuzcuoğlu vardı ona yalvardık para vermedi. Yapacak bir şey yoktu. Kamyoncu çekti gitti. Biz İki kapılı handa yattık. Ertesi gün Kepez'den yukarıda şimdiki Yeşilbayır'ın yakınlarında dolaşırken bir adam gördük. "Amca biz işçiyiz, iş ararız, buralarda iş bulunur mu?" dedik.

Ne iş yaparsınız?

Her işi yaparız.

"Şu çalılar kesilecek, kökleri sökülecek yapar mısınız?

"Yaparız"

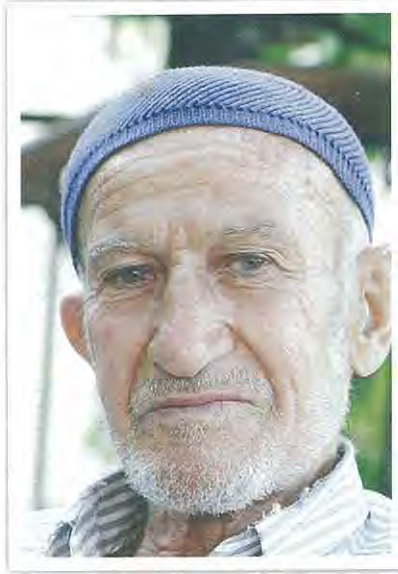
Piyasada yövmiye dört liraymış biz beş lira istedik. Çok dedi ama yine de razı oldu. Orada bi hayli zaman çalıştıktan sonra Antalya'ya geri geldik. Bölük Eminlerin bahçesinde bahara kadar çalıştık ve baharla birlikte köye döndük. Dönüşümüzde de bir açık kamyonla Alanya'ya kadar gittik. Alanya'nın Oba, Dim üzerinden yine aynı güzergahtan, orman içinden kuş yuvasına varmadan bir han vardı orada yattık. Sabahleyin biraz yol aldıktan sonra tekrar Şih Köyünde yattık. Sabahleyin Çayarası değil de Eşek kırıldığı denilen cebeli dağlara tırmandık. Orta Torosların en yüksek zirvesi olan Eşek kırıldığı'nın başına tam bele çıktık. Bu defa daha çok kalabalığız. Yanımızda bizden daha büyüklerden Göbütalı lakabıyla anılan Ali Ünal da var. Kar boyumuzu aşıyor, ama hava güneşli.

En güçlü olanlar önümüzde
çıgır (yol) açıyor. Belin başın-
dan bir baktık Gevne yakın-
larına kadar dümdüz her yer
kar. Sırtımızdaki çantalar ağır.
Birer çam dalı kestik. Hepi-
miz altlarımıza o çam dalları-
nı koyduk. Bi süründük kızak
misali vadiye indik. Gevne'de
Sarı Kaha'nın hanında yattık.
Sabahleyin yola devam ettik.
Bolay yaylasına geldiğimizde
Kara Pınar denilen yerde arı-
lıkların yanında istirahat ettik.
Orada herkes sakal tıraşı ol-
maya başladı. Hava çok güzel ve güneşli idi.
Hiç bulut yoktu. Sevinçliyiz yolumuz yaklaştı.
Kendi toprağıımıza ayak basmıştık.

Rahmetli Göbüt Ali eski çobanlardan, tec-
rübeli insandı. Hava durumunu bilmek baki-
mından meteorolojiyi aratmazdı. Bakın dedi,
yarım saate kalmaz bizi tufan yakalayacak. Bir
an önce Kar Gediği'ni aşalım dedi. Kimse inan-
madı. Fakat biraz sonra onun dediği oldu. Karlı
sepen başladı. Fırtına bizi çevirdi. Bir arılığın
dibine toplandık. Son anda ölümünden döndük.
Fırtına dindikten sonra Bolay yaylasındaki Kar
Gediği'ni aşabildik. Gökçe Belen'den Bolay
Alanı denilen yere indiğimizde sabah ezanları
okunmaya başladı. Orada Antalya'dan gelenle-
rin habercisi olan dinamitler patlatıldı. Hemen
köyün pencerelerinden ışıklar görüldü. Namaz
vakti geçmeden köyümüze evlerimize geldik.
Bu tehlikeli yolculuk böylece son bulmuş oldu.

Halis Yazıcı:

1960 Temmuz ve Haziran aylarında
Antalya'da çalışıyordum. Yanımda İzmir'deki
arkadaşım Mustafa Bozdoğan (Karagöz) İbra-
him Uçar (Korucu İbrahim), İsa Yıldırım (Cen-
netin Abdullahın İsa) Gökali (Ali Tekeoğlu)
Abdullah Eski (Eski Abdullah) Hasan Bayram
(Recep Hasan) ve ben köye gitmeye karar ver-
dik. İbrahim Uçar başımızda büyük. Antalya
Çetmi arasında önceden yolculuk yapanlardan.

NECATİ UÇAR

Bize dedi ki yayan gidelim.
Yaylalarda soğuk sular içerek,
Yörüklerden yoğurt yiyip ay-
ran içerek, türküler söyleyerek
geze geze gidelim. Otobüse
vereceğimiz para cebimizde
kalsın. Dedi. Bizi kandırdı.
Karagöz, ben iki gün fazla ça-
lışıp otobüsle gideceğim dedi.
O kaldı. Sırtladık çantaları
valizleri. Beşer lira vererek
Alanya'ya kadar otobüsle git-
tik. Alanya otogardan 125'er
kuruş verdik Dim'deki değir-
men önüne kadar bir pikap

tuttuk. Oradan akşam ezanları okunurken dağ-
lara tırmandık. Kuş yuvasından berideki zikre-
dilen handa yattık. Sabahleyin yola devam. Kuş
yuvasındaki Erik Deresi denilen, şimdiki ikisi
birbirine yakın olan uzun tünellerin yanından
aşarak (sağ taraf erik deresi) çay arasına inme-
den bir Yörük evinde yattık. Yola devam ettik
ve bir gün daha yürüdük Gödüredi yakınlarında
başka bir Yörük evinde yattık. Eski Abdullah
rahmetli hastalandı. Bir Yörük yolcu denk gel-
di. Elinde bir deve var. Çekip gidiyor. Adama
rica ettik onu deveye bindirdik. Biraz gittikten
sonra Barçın yaylalarından Gömüldürüm'e in-
dik. Çakılıdan geçerek Çamır Yalanı denilen
yaylamıza geldiğimizde Eski Abdullah iyi oldu.
Meğer hasta değilmiş. Çuval taşıtacağım diye
bize numara yapmış. Çuvalını da Dim'den ora-
ya kadar İbrahim Uçar ile İsa Yıldırım taşıdı.
Hülasai velkelam bu şekilde bir yolculukla
köyümüze vasıl olduk. Köye geldiğimizde de
gördük ki Karagöz iki gün fazla çalışmış, biz-
den de bir gün önce gelmiş. Köyde geziyor. Bu
halden kim kârlı çıkmış takdir sizlerin.

Sonraları devamlı gidip gelmekten
Antalya'ya göçelim orada çalışıp orada yiyelim
düşüncesiyle 18 Eylül 1968'de Antalya'ya göç-
tüm... O gündür bu gündür Antalya'dayız, ama
hâlâ köy ile Antalya arasında mekik dokumaya
devam ediyoruz...

SALAVAT KÖPRÜSÜ

MAHMUT SEMERCI

Saralı rahmetli, ben, bizim Mustafa, Recebin Hasan da mı vardı kim vardı gayrı, sabah 8.30-9 dedi miydi bir verirdik Gonya Altına. Akşama kadar çimerdik. Kazdığımız bodrumun içinde durmanın imkanı yok. Bereket Konyaaltına yakın. Datlı su çıkan yere yakın ya... Akşam gelir iki delik patlatırız. Sabah temizleriz. Eyi kötü bir diremit atımı bir yer kaldı.

Köye gitme zamanı yaklaştı. Arkadaşlar dediler ki, "bir iş daha alalım yapalım."

Ispartalı Ali usta derler bir adam vardı. Bir gün bana

-Mahmut usta!

-Hii!

-Benim bir bodrum işi var yapalım.

-Nerde?

-Teoman Caddesinde

-İyi, bakalım yapalım...

Vardık baktık.

"Arkadaş" dedi, "Şurdan 60 cm. ineceksiniz. O seviyede her tarafı düzleyeceksiniz."

Metresi 20 liraya pazarlık ettik. Hana geldik.

Arkadaş durum böyle böyle, bir bodrum var. Başlayıp bitirecekseniz gidip bakalım. Yok üç beş gün çalışıp bırakacaksanız gitmeyelim. Anlaştık vardık bodruma baktık.

Molla Bakıların Ali

Ali usta Abdurrahman Saralı

Goca Osmanın kerim ben ve bizim Mustafa rahmet.

Yapalım dediler...

Arkadaş! 3 gün çalışıp, beş gün çalışıp bakan olursa işin bitmesine bir gün kalsa bile olsa bırakana para mara yok. Başlayacağız bitireceğiz tamam mı?

Sıcaklar çöktü. Neyse, başlayalım mı?

Başlayalım. Başladık.

Ben diremit (dinamit) kullanma ruhsatı aldım. Delik deldik diremitleri sıkıladık. Top var top var deyip patlattık. O zaman dinamit bol. Akşama kadar çalıştık.

Orada karşımızda iki katlı bir bina var. Balkonda bir adam oturur bize bakar durur.

Kendi kendine demiş ki, bu adamlar yayla uşağı. Bu işe geç başladılar. Bu sıcağa dayanamazlar bu işi bitiremezler...

Ben top var top var diye bağırıp etrafı uyarınca

Bu adam askerde ya çavuş ya da onbaşı imiş demiş.

7- 8 gün çalıştık. Mollabakıların Ali yaptığımız yerle yapacağımız yeri ölçtü, ben gidiyorum dedi gitti.

Ali usta Abdurrahman, bir de o adımladı.

-Ben de gidiyorum arkadaş, dedi.

Saralı rahmetli, ben, bizim Mustafa, Recebin Hasan da mı vardı kim vardı gayrı, sabah 8.30-9 dedi miydi bir verirdik Gonya Altına. Akşama kadar çimerdik. Kazdığımız bodrumun içinde

durmanın imkanı yok. Bereket Konyaaltına yakın. Datlı su çıkan yere yakın ya... Akşam gelir iki delik patlatırız. Sabah temizleriz. Eyi kötü bir diremit atımı bir yer kaldı.

Bir adam bizi çağırdı. Ustalar ustalaar bi gelin hele, limonata yaptım için dedi. Vardık.

-Selamüleyküm

-Aleykümselam

Hakkınızda üç fetva verdim dedi. Birinde yanıldım ikisini soracağım.

-Siz nerelisiniz?

-Konyalıyız

-Doğru, dedi.

İşi bitiremezler demiş bitirdik.

Yayla uşağı demiş doğru

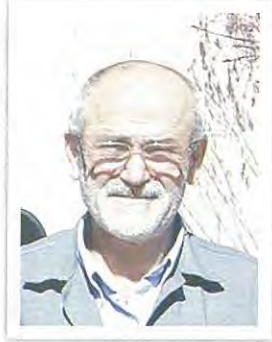
-Sen askerde ne idin, dedi bana

-Çavuştum

-O tahminim de doğru, dedi.

İşi bitirdik. Alanya'ya vardık. Kırkar lira verdik üç motor kiraladık. Salavat Köprüsüne kadar vardık. Orada yattık. Balık avlayarak gittik üç günde köye vardık.

İLAHİ İKAZ

ŞEREF ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

İnşallah bu bir ders olur;
Bundan sonra Yaradan
ile ilahi bağımızı
güçlendirir, Yaradan'ın
rızasını kazanırız.

Sevgili dostlar; hepimizin bildiği ve çok kullandığı bir atasözü var. *“Bir musibet bin nasihatten evladır.”* Musibet; insanın uyanmasına, yanlıştan dönmesine, titreyip kendine gelmesine, kafasına dank etmesine ve bundan sonra dikkatli olmasına vesile olmalı. İnsanın, en iyi, en kalıcı ve ders çıkarıcı öğrendikleri kendi kendine öğrendikleridir. Çocuğun bir defa sobaya değmesi ve elinin yanması, defalarca sobaya dokunma elin yanar demekten daha öğreticidir, daha uyarıcıdır.

Dünya, dört aydır görünmeyen, gizli, sinsi bir düşmanla başa çıkmaya çalışıyor. “Koronavirüs”. Bilen bilmeyen herkes kendi penceresinden görebildiği kadarıyla onun hakkında yorum yapıyor. “Bu bir milat olacak, bundan sonra dünya değişecek, siyasi, ekonomik, kültürel dengeler değişecek, sınırlar değişecek vs, vs.” Benim neyim eksik, ben de konuşayım dedim, naçizane bu satırları karalamaya çalışıyorum. “Sürç-ü lisan edersem affola”. Çocukluğumuzda oyunun, sevincin, şımarıklığın ölçüsünü kaçıır, uyarıları dikkate almaz, düşer ya da bir tarafa çarpar ağlamaya başlardık. Büyüklerimiz de derdi ki; “Senin başına bir gelecek vardı, geldi”. Dünya genelinde insanlık böyle oldu sevgili dostlar. İlahi kaide ve kurallara uymaz olduk. Yaradan ile iletişim bağımız zayıfladı, koptu. Maneviyatımız zaman içinde kalpte, akılda, ruhta, bedende tükenmeye başladı. Yapmamız gerekeni yapmaz, yapmamamız gerekeni yapar olduk. Dünyada bu güne kadar görülmemiş bir bolluk var. İstedigini kolayca

elde edebiliyorsun, satın alabiliyorsun. Teknoloji, ulaşım ve iletişimi o kadar kolaylaştırmış ki, dünya küçülmüş, insan gücü büyümüş. Birçok işi oturduğun yerden parmaklarının ucu ile hallediyorsun. Bunca kolaylığa, nimete rağmen, şükür azaldı, zikir azaldı, sabır azaldı. Hak hukuk adalet yok oldu, zulüm arttı. Mazlumu dinleyen azaldı. Zalimi dinleyen çoğaldı. “Nefsine Müslüman” olduk.

*Şahinler yurdunu tuttu yarasa
Baklava yerine geçti pırasa
Şimdi rağbet deyyus ile terese
Zamane bunlara rağbet ediyor.*

Seyrani

Yaşanan musibetten en önemli dersi, aslan payını alan olayı bizzat yaşayandır. Sonra da şahit olan, hatıra olarak dinleyen, hikâye olarak dinleyen, okuyan diye azalarak gider. Akıllı insan, olgun insan, hayrın ve şerrin Allah’tan geldiğine yürekten inanan insan, her durumdan kârlı çıkmayı bilen insandır. Hayra şükreder, Allah’ın lütfu olduğuna inanır, imanını güçlendirir. Daha çok hayır işlemek, daha çok sevap

kazanmak için çalışır. Şerre sabreder, Allah’ın bir imtihanı olduğuna inanır. Kendini, sorgular, çeki düzen verir, yanlışlarından vazgeçer, sabrın sonundaki selameti bekler, imanını güçlendirir.

Unutma...!! Her karanlık gecenin bir sabahı vardır. Her kışın baharı vardır. Karanlıktan aydınlığa çeviren, hüznüleri ferahlığa tahvil eden, bir yüce el, bir yüce kudret vardır. Yusuf’u kuyudan alıp, Mısır’a sultan eden bir güç vardır. Musa’yı Firavun’un sarayında yetiştirerek, oraya hakim kılan bir güç vardır. Firavunları, zalimleri, hainleri züleme mahkûm eden, mazlumin ahına cevap veren, sabredeni mutlaka zafere ulaştıran bir irade vardır.

Mehmet Akif Ersoy

İnşallah bu bir ders olur; bundan sonra Yaradan ile ilahi bağımızı güçlendirir; kalbimizi, ruhumuzu ilahi enerji ile doldurur, çok şükreder, çok zikreder, çok sabreder, hem dünya hem de ahiretimizi kurtarırız, Yaradan’ın rızasını kazanırız.

Hak aşığı Yunus'tan bir şiir...

KAHRIN DA HOŞ LÜTFUN DA HOŞ

Cana cefa kıl ya vefa
Kahrın da hoş, lütfun da hoş,
Ya derd gönder ya deva,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.

Hoştur bana senden gelen:
Ya hilat-ü yahut kefen,
Ya taze gül, yahut diken..
Kahrın da hoş lütfun da hoş.

Gelse celalinden cefa
Yahut cemalinden vefa,
İkisi de cana safa:
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.

Ger bağ-u ger bostan ola.
Ger bendü ger zindan ola,
Ger vasl-ü ger hicran ola,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.

Ey padişah-ı Lemyezel!
Zat-ı ebed, hayy-ı ezel!
Ey lutfu bol, kahrı güzel!
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.

Ağlatırsın zari zari,
Verirsen cennet-ü huri,
Layık görür isen nari,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.

Gerek ağlat, gerek güldür,
Gerek yaşat gerek öldür,
Aşık Yunus sana kuldur,
Kahrın da hoş, lütfun da hoş.

BABAM

METİN YILDIZ

Hayata ve kalplere atılan bir
imzanın sahibi olabilmek...
Sen bu imzanın sahibisin
BABAM...

Beklenmedik şekilde ayrıldın aramızdan
Yıkıldık, çöktük, olduk perme perişan
Bir kişi dahi kötü demedi arkandan
Nurlar içinde yat benim aslan BABAM.

Hayatın boyunca helal lokma için çabaladın
Ben şahidim bir gün olsun harama bakmadın
Her yükün altından alınının akıyla kalktın
Evlatların içindi bunca yıllık savaşın

Rabbim seni bizden daha çok sevdi erken aldı
Mübarek kadir gecesi dostların senin için ağladı
Bütün Çetmi o gün orda ağıtlar yaktı
Kimsenin yüreği bu acıyı kaldırmadı

Tarif edilmez insanlığın, herkes çok severdi
Saddam geliyor dendi mi herkesin yüzü gülerdi
Hayır işi oldu mu koşardın ama kimse bilmezdi
Durumun kötü de olsa o nur yüzün gülümserdi

Biliyordun o duvarın yıkılacağını
Engel olamazdın çünkü seviyordun çağırını
Biliyorum RABBİM acı çektirmeden aldı canını
Vade yetince düşünmedin dünya hayatını

Ömrün boyunca çalıştın çabaladın
Biliyorum gizli gizli çok ağladın
Hiç bir zaman yıkılmadın hep dayandın
Arkanda bıraktıkların oldu senin en büyük mirasın

Çağırdın beni borcunu alacağını anlattın
Hissediyardın sanki olacakların farkındaydın
Bunlar sana emanet deyip defteri kapattın
Çok sevdiğin köyüne doğru yol aldın.

Koskocaman bir dağ yıkıldı arkamızdan
Geçtik her şeyden kalmadı bizde derman
Öylece baka kaldık çor çocuk arkandan
Nurlar içinde yat benim aslan BABAM.

Yeri geldi olmadı cebinde paran
Ama sakınmadın hiçbir şeyi evlatlarından
İsyan etmedin he istedin ALLAH'tan
Nurlar içinde yat benim aslan BABAM.

Yeri geldi kaldık bir göz odada
Yeri geldi yazın gittik çizmeyle okula
Ama hiç bir zaman laf söyletmedik biz sana
Nurlar içinde yat BABAM emanet ol yaradana

Cenazeni yıkadık gülüyordu yüzün
Dışarda ise koskocaman bir hüznün
Son kez eğilip yanağından öptüm
Dayanmadı yüreğim babam ben çöktüm

Torunun Hüseyin adındı çok severdin
Yiğit i kucığına alınca hiç bir şey görmezdin
Emre ile Eren in tak tak dedeleriyydin
Meryem Nisa ise senin tek prensesin

Dedin ki o duvar son yaptırıp rahat yaşayacağım
Birde Hasan'ımı evlendirirsem hiç bir şeye karışmayacağım
Hanım la bağda bahçe de oturup kalkacağım
Artık köyümden başka bir yere çıkmayacağım

Benim babam aslan gibi bir adamdı
Yüzü sertti ama gönlü yufkaydı
Hiç kimseyi bir gün olsun kırmazdı
Bağırır çağırır ama kimseyle küs kalmazdı

Şehit oldu diyorlar babam senin için
Rabbim seni cennetinde misafir eylesin
O gül yüzün ahirette de hep gülsün
Gözlerindeki o ışık hiç bir zaman sönmessin

Unutmayacağız seni asla BABAM
Kapanmayacak içimizde ki yaran
Bir ömür boyu sürecektir bizdeki sevdan
Nurlar içinde yat koca yürekli ADAM

Alaattin amca diyor şimdi kaldım ben yetim
Nurten halamın gözyaşları dinmiyor hep diyor 'ABİM'
Seher halam yarı baygın hala çok bitkin
Ali amcam özledim diyor nerdesin 'BİLADERİM'

Benim sol yanımda gitti bir hiçim dünya da
Evladın Hasan acısından ha var ha yok buralarda
Kızın Ayşe bitkin yaşıyor sanma
Damadın Şahin ise ağlıyor hep kuytularda

Dedem bitkin bir durumda hali perişan
Gelinin Fatima hep gizliden ağlayan
İbo diyor ki ayırmayın beni dayımdan
Anam ise geçti kendi canından

Hayallerimiz vardı kaldı hepsi yarım
Dinmiyor dinmeyecekte benim acım
Seni çok seviyorum BABAM yok artık sol yanımda
Attığım her adımda seni hatırlayacağım....

Oğlun METİN...

DÜNDAR AĞAM'IN ARDINDAN *

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

“Yemen’den Belgrad’a,
Bağdad’dan Bükreş’e kadar
hiçbir yeri mantık ve
müzakere ile terk etmedik.

Kurduğumuz nizâmı
nutuklarla, bozdurmadık.

Bu vatani da birkaç
nazariyecinin safsatasına,
birkaç hainin fesadına,
birkaç ahmağın gafletine
kurban etmeyeceğiz.”

1976 yılında, Ülkü Ocakları Bey-
şehir Şûbesi’nin düzenlediği “Şiir
Müsabakası”nda, naçiz şiirimin birincili-
ğe lâyık görülmesi münasebetiyle, Dün-
dar Taşer merhum’un makalelerini meyda-
na getiren “MESELE” namındaki kitabıyla
mükâfatlandırılmışım (“plâketle ödüllendir-
me” değil; mükâfat, mükafat!..). 1970’li yıl-
larda zaman-zaman aldığımız “DEVLET”
mecmuasından da yazılarını okur, kabım ve
çapımca istifade etmeye çalışırdım.

Bugün kendisine “Milliyetciyim”, “Ülkü-
cüyüm” diyen nesil, –en azından, yazıların-
dan bile olsa–tanır mı bilmem?

Zaman itibariyle, özellikle, 1960’lı ve
1970’li yılların “Milliyetçileri”, “Ülkücü-
leri”, “Türkcüleri” kendisine çok, ama çok
şey borçludurlar. Lâkin, bir “Dağ” gibi olan
kendisini ezip geçen ekmek arabası, bugün-
kü neslimizin, milliyetçi-ülkücü neslin ruh ve
hafızasını ezip, bir asfalt sıkıştırma silindiri
gibi üzerinden geçmiştir. Acaba bu sözümüz-
le, “haksızlık” mı yaptık?

Banka soyanlar, adam kaçırıp rehin alan-
lar, yurdumuzda misafir yabancıları öldü-
renler. Türk askeri ve polisine kurşun sıkıp,
pusu kurup şehid edenler; hırsızlık ve ka-
çakçılık yapanlar “kahraman”, “şehid” sa-
yılıp, anılırken; milliyetçi cenahda Dünder
TAŞER’i, Fethi GEMÜHLÜOĞLU’nu, İl-
han Egemen DARENDELİOĞLU’nu, İsmâ-
il GERÇEKSÖZ’ü her halde bilen kalmadı;
hatırlayan yok. Ne acı, ne gaflet.. “Bizim
Yunus”un, sekiz yüz sene önce vazgeçtiği

buğdayın peşinden koşanların hayatı, artık “3 T” arasında; yani Televizyon, Telefon, Tomofil. Eh.. ne demiş ecdadımız:

“-Hafıza-ı beşer, nisyan ile malüldür!..”

Geçtiğimiz günler içerisinde, Nevzat Kösoğlu Beğin hazırlamış olduğu DÜNDAR TAŞER namındaki eseri okurken, bir makaleyi aile fertlerimle beraber ikinci, tekrar “sesli” olarak okuyup, Devlet mecmuasındaki yayın tarihini de zikredince, kızım hayretler içerisinde:

“-Baba, bugünleri anlatmış!..” demesin mi...

Evet, aradan tam kırk yıl geçmişti. Kırk koca yıl... Tesbit ve teşhisler berrak, net ve muhteşem. İşte, devlet adamlığı budur; İlim adamlığı budur; stratejistlik budur; felsefecilik budur; sosyoloğluk budur; askerlik budur; siyaset adamlığı budur; milliyetçilik, ülkücülük budur...

Dündar Taşer Beğ’in, devlet olarak, kadrini ve kıymetini ömrünün son zamanlarında takdir edebildiğimiz merhum ilim adamımız Prof. Dr. Erol GÜNGÖR’e, Erzurum’daki siyasî faaliyet sonrası dönüşünde anlatmış olduğu bir hatı-

rayı nakletmek, -özellikle içinde yaşadığımız şu yıllarda- bizim de boynumuzun borcudur. Erzurum’un yaşlı köylüleri, Dündar Beğ’i karşılarına alıp:

“Beyler, siz bizim yoksulluğumuzu anlatıp duruyorsunuz. Aslında sizin bildiğinizden daha yoksul haldeyiz, ama bütün bunlara katlanabiliriz; bizim yüreğimizi asıl yakan şey, devletimizin üç tane haydut talebe ile başa çıkamayacak kadar aciz kalışıdır.” Demişler.

Ya bir de bugünleri görseydi, bize daha neler anlatırdı, anlatacaktı Tanrı bilir. Veya o “Türkmen Ağası”:

“Alfonse Daudet’in bir hikayesi vardır: “M. Seguin’in Keçisi”. Bütün bakım ve sevgiye rağmen keçiler dağlara bakıp bakıp melerler ve bir gün ağıldan kaçıp, dağa çıkarlar ve kurtlara yem olurlar.

Bütün Osmanlı Devleti’ne dâhil olanlar bu keçilere benzediler. Milyonlarca kilometre karelik bir ülkede bir sürü kavim, bir sürü dil, bir sürü din mensubu kendi özel şartlarına tâbi, her çeşit tecavüzden masun, mutlak bir

emniyet, adâlet ve hürriyet içinde yaşıyordu.” Dedikten sonra, Türk Milletinin ekmeğini yiyip, her türlü nimetlerinden istifade ederek makamlarından faydalananlara şu nasihati mi verecekti?:

“-Şerif Hüseyin 1924 yılında İbni Suud’a yenilerek, İngilizler aracılığıyla Kıbrıs’a sürgün edilmişti. Oğlu Ürdün Kralı Abdullah ise, kendisiyle görüşen bir diplomatımızın anlamlı bir davranışı üzerine şunları söyler: Aklınızdan ne geçtiğini anlıyorum. Devletine ihanet eden bir kimsenin misafiri olmaktan üzüntü duyabilirsiniz. Babam Kıbrıs’ta iken bir gün buraya izinli geldi. Sarayın bahçesindeki bando İzmir ve Cezayir marşlarını çalıyordu. Onun üzüleceğini düşünerek salonun panjurlarını kapatmak istedim. Bunun sebebini anlayan babam, oğlum pencereyi biraz daha aç, onları doya doya dinleyelim. Biz tebaası olduğumuz devlete ihanet eden adamlarız. İstanbul’da on yedi sene süren ikâmetimizde hepimiz mesut ve bahtiyar idik. Sizler Şehzâde gibi idiniz. Siz milletvekili, ben Şuray-ı devlet üyesi idim. Ne akla uyduk da bu

işlere karıştık? Allah bizim cezamızı veriyor. Benim niyazım, cezamızın çoğunu bu dünyada çekelim de, ahrete günahları azalmış olarak gidelim, dedi”

13 Haziran 1972 günü, hasretini çektiği “Büyük Türkiye”sini kuracak olan dostlarına, ülküdaşlarına, elim bir kaza sonucu vedâ eden ağabeyimizi, Şahin Beğ, Karayılan ve **Necdet SEVİNÇ** gibi kahramanlar yetiştiren Gâzianteb’in kahraman evlâdını, Büyük Türkcü’yü rahmet ve niyâz ile anıp yâd ederken, son sözü yine “Ağam”ı bırakıyorum:

“Yemen’den Belgrad’a, Bağdad’dan Bükreş’e kadar hiçbir yeri mantık ve müzakere ile terk etmedik. Kurduğumuz nizâmı nutuklarla, bozdurmadık. Bu vatani da birkaç nazariyecinin safsatasına, birkaç hainin fesadına, birkaç ahmağın gafletine kurban etmeyeceğiz.”

Böyle biline...

*: Bu makalem, “YESEVÎ” Dergisi’nin Temmuz 2013 tarihli, 235. sayısında yayınlanmıştır.

BİZİM KÖYDEN AYRILMA

Taşkent Çetmi'deki Sağlıkçılarımız Adına

HALİS YAZICI

Dr. Mahmut Ovacık

Bülbülü var
gülleri var bağların
Ardıcı var
meşesi var dağların
En güzeli
Boğaziçi köylerim..

Yaradan mevlâdan dilerim dilek
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma
Biriniz Huridir biriniz melek
Aslı bacım bizim köyden ayrılma

Köyüme hayrandır gelip geçenler
Bir kadeh olsa da suyunu içenler
Geri döndü gurbet ile gidenler
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma

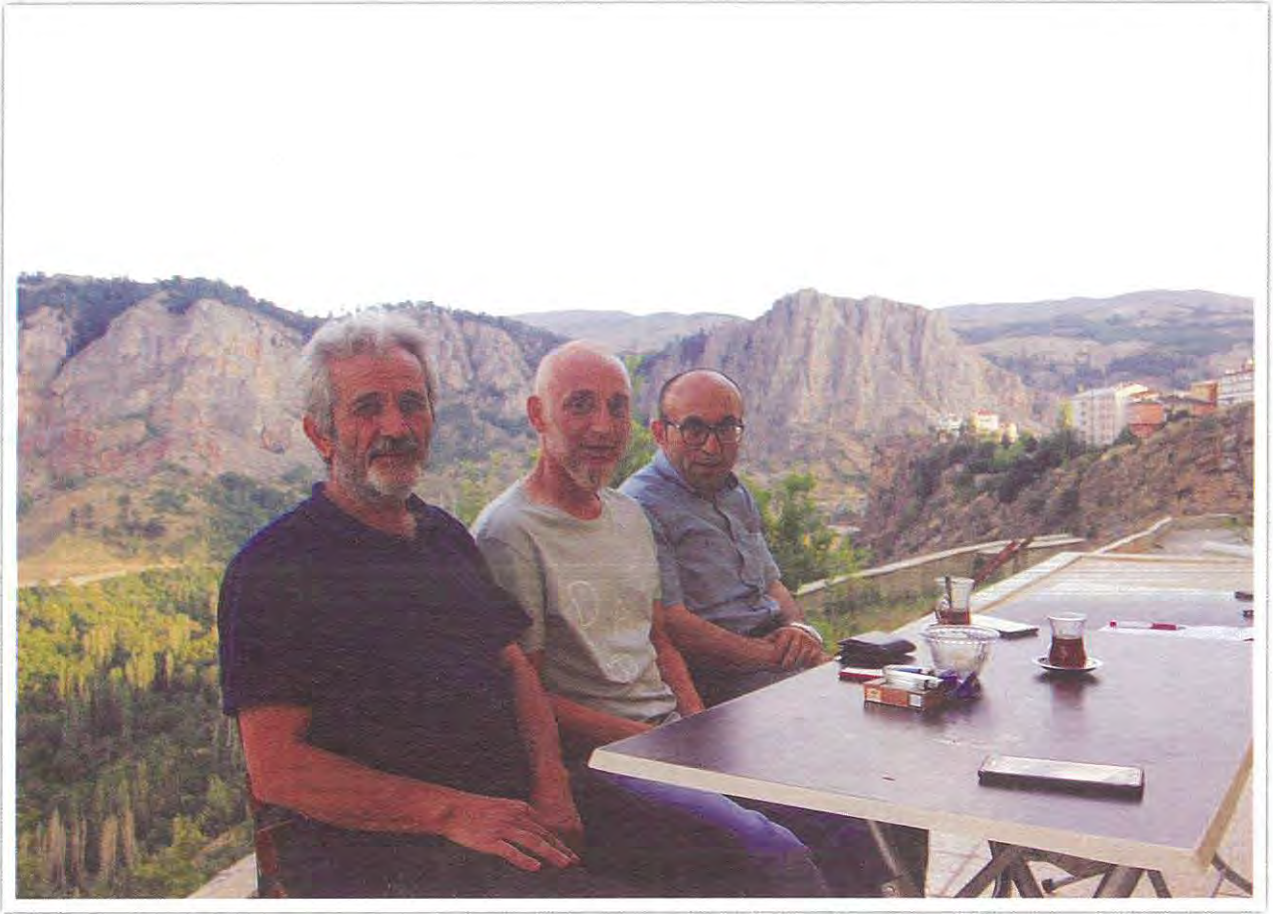
Bülbülü var gülleri var bağların
Ardıcı var meşesi var dağların
En güzeli Boğaziçi köylerim
Aslı hanım bizim köyden ayrılma

Hayran olur bizim köyü görenler
Pişman olur terkeyleyip gidenler
Himmet etsin evliyalar erenler
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma

Karlar erir Göksu çayı bulanır
Coşar gider Silifke'ye dolanır
İyilerin iyi adı söylenir
Mahmut Hocam bizim köyden ayrılma

Göçmen kuşlar gelir bahar ayında
Çoğalır dururlar yuvalarında
Nice güzellik var Çetmi köyünde
Aslı hanım bizim köyden ayrılma

Soğuk sular akar pınarlarından
Bülbül sesi gelir gülün dalından
Toros eteğinden bizim diyardan
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma

Yüreğim yaralı dinmiyor acım
Onu dindirmeye yetmiyor gücüm
Mahmut bey kardeşim Aslı'da bacım
Aslı hanım bizim köyden ayrılma

İlk baharda gurbetçiler geliyor
Torosların karı eriyor
Çetmililer sizi candan seviyor
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma

Kırlarında sürüleri heylenir
Yöreye has türküler derlenir
Aslı hanım diye adın söylenir
Aslı hanım bizim köyden ayrılma

Efelerin diyarından Bozkır'dan
Ne güzel yaratmış seni yaradan
Taşkent Boğaziçi bizim oradan
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma

Köyümün adına yazmışım destan
Güzelleri giyer kadife fistan
Yazdığım deyişler hep kendi bestem
Aslı hanım bizim köyden ayrılma

Bizim bahçedeki konca güllerden
Bülbül uçu gitti gelmedi neden
Gökseki'deki mekanıma gelmeden
Mahmut hocam bizim köyden ayrılma

Bu yeşil vadiye kurulmuş köyüm
Hatıp hocalardır babadan soyum
Deyişler yazarım böyledir huyum
Aslı hanım bizim köyden ayrılma

Çetmi köyü benim doğum yerimdir
Son mekânım olsun arzuhalimdir
Sabreyle hey gönül Mevla kerimdir
Halis baba bizim köyden ayrılma

ÇETMİLİ'Yİ ÇETMİLİ'YE ŞİKÂyet

ALİ KOCAMAN

(Amerika'nın oğlu)

Kime lazımsa gitsin
hırdavatçıya "Ali Kocaman
ödeyecek" desin ne lazımsa
alsın, ama kesmesin,
sökmesin, delmesin, vanayı
kapamasın.

Arkadaşlar her esin başında olan bir durumu yazmak istiyorum. Benim baskılıda bahçem var 8/10 kiraz. 8/10 elmam var.

Gelen giden yesin diye babam rahmetlinin suyunu kullanıyorum 400/500 metre yukardan geliyor senede 8/10 sefer Çetmi'ye geliyorum ve baskılıda suyu kontrol ediyorum yalan değil gerçek bazen manşonu söküyorlar bazen vanayı kapatıyorlar ve bazen boruya 5 tane tornavidayla delik deliyorlar bunu yapan kim çocuk değildir her halde yazık.

Kime lazımsa gitsin hırdavatçıya ali kocaman ödeyecek desin ne lazımsa alsın ama kesmesin sökmesin delmesin vanayı kapamasın.

Millet kentsel dönüşümden bakımı bıraktı ben son gününe kadar bakacağım inşallah. Orada ağaç varsa bakmak lazım yeşillik olsun gelen giden yesin helal olsun

Geçen vardım vana sökük su boşa akıyor ağaçlar çoğu susuzluktan kurumuş üzüldüm. Günah. Kimse kusura bakmasın nasıl ki ben kimsenin bir şeyine değmiyorum, kimsede milletin bahçesine değmesin

Cenabı Allah ne diyor kul hakkıyla gelmen diyor.

Bu arada bütün ölmüşlerimizi Allah rahmet eylesin.

Bilmeyerek birilerini üzdüysem özür dilerim. Allaha emanet olun.

10.6.2020

BENDEKİ AHMET ÖZEL

ÖMER DARCAN

İlk okul yıllarım. 23 Nisan, 19 Mayıs veya Cumhuriyet bayramları gibi resmi günlerde, şimdiki Belediye binasının önünde toplanırdı ÖZEL günler veya bayram kutlamaları..

Bir gün öncesinden Atatürk posterleri veya afişleri yada bayrakları asardı Ahmet dayı.. Usulca kenarda beklerdi bayram kutlamalarında. Öğretmenlerin bir nevi babası gibiydi.. Bilgi tecrübe fikir dehasıydı..

Günler yıllar derken 4. sınıfta Yukarı okulda başladım..

Sabahtan başlayan ders esnalarında sınıfın kapısını usulca tıklayarak öğretmenlerinden izin aldıktan sonra, biz öğrencilere, parmakla işaret ederek sen, sen... Sarı yeğenim sende, diyerek saatlik yardım edecek atılgan çalışkan öğrencileri seçerdi.. Bizler de onun insancıl ve baba davranışlarını sevdiğimiz için, gitmeye pek de hevesliydik.. Öğle aralarında cay demleyip yanına pastada alınca fakir öğrencilerin gözleri açılırdı zaten.. O zamanlar kolay kolay herkes pasta bisküvi alamazdı. Pasta yemek lükstü.. Onları gören öğrenciler zaten çalışma azmi iyice yükselirdi.. Yarın için, yine bizi çağır diye tembihlerdik Ahmet dayıyı son ana kadar.

Şimdiki okulun bütün bahçe düzenlemelerinde emeği çoktur.. Kazma kürek tırmık ne varsa elinden geçmiştir.. Okulun kenarındaki büyüyen çamlar adeta onun eseri..

Hafta sonları istiklal marşı sonrası iyi tatiller dedikten sonra öğretmen: sağ ol diye bağırırdık.. O esnada Ahmet dayı devreye girer olmadı olmadı derdi.... Karşıdaki gebe varya gebe

ordaki o taş yuvarlanmadı bir daha iyi tatiller söyletirdi.. Üçüncüsünde güzelce bir tatil keyfi ile sağ ol dedikten sonra hah şimdi oldu.. O taş kıpırdadı diyerek bizleri heyecana getirirdi. Hademeliğinin yanısıra bize ayrı bir öğretmendi. Teneffüs aralarında sınıfları gezer, resim yapan öğrencilere yol gösterir fikrindeki güzel resimlerle bizleri aydınlatırdı..

Belki Çavuşların bu sanatsal iç güdüsü ezeldendi. Allah vergisi yani.. Meselâ

Abisi Mehmet ÖZEL bunun birinci örneğiydi. Hatta Antalya’da, kardeşim Ömer Aslan la bir ziyaretine gittiğimiz Değerli Dr. Ali Özel de ofisinde duran Rahmetli annesinin (Çavuşların Şerife)) resmini el emeği ile güzel bir tablo yapmış.

Buda yine içlerinde bir cevher olduğunun kanıtıydı âdeta. Biz Ömer’le hayran kalmıştık.

Resimle aynıydı çünkü..

Ahmet dayı ile biz Sığındı dediğimiz yerde bahçelerimiz alt üst yakındı..Ordaki komşulukları ayrı bir değerdi bizim için.

Ahmet Özel sadece bu kadar mı peki? Dahası var.

Köy yeri iste.. Herkesin geliri ona göre.. Kimilerinin, darlıkta ilk gitti ev oydu.. Kimseyi kırmaz, kapıdan boş döndürmezdi..

Validem bir hatıratında şunu her zaman anlatır ve hayır dua ile anar Ahmet dayıyı.

Tarihler 80’lerin sonu.. Bir güz yada bahar mevsimi.. Abim Hüseyin (Milli)) çocukluk arkadaşı ile tartışma sonrası atılan bir taş ile kaşı yarılr. Tarihin o dönemine göre araba yok doktor yok benzin yok şoför yok.. Yok üstüne yok.. Olsa bile kimsenin köyden götürmeye parası bile yoktu.. Annemin ilk gittiği yer Ahmet dayıgil olmuştur.. Dedimya yokluk adamı bir başka.. Annem halini arz eder.. Fakat ne mümkün götürmek hastaneye ya da sağlık ocağına.

Sarı yeğenim, sevdiğim bir yeğenimsin, bir seferliğine de olsa diyerek, abime el becerisi ile o günün şartlarında dikiş atmış abim iyileşmiş-

tir. Doktorluk marifetini de göstermiştir... An-nemi de hastanelerle gitmeden para harcamadan kurtarmıştır..

Peki bunca guzellik sonunda değerli eşi Şerife teyzeden bahsetmeden olmaz tabi..

O bir Anadolu kadını, o bir efsane, o bir dost canlısı

Onunla da küçük bir hatıram var.. Okul yılları olunca, köyde hafta sonları sığır gütmeye (otlatma) giderdik.. Şerife teyze gülü bizimkileri de güdün dedi.. Biz analarımızdan öyle gördüğümüz için karşılık beklemeden yapardık.. Zaten alacak olsak bile gelenek gereği bizimkiler kabul etmezdi ve alacak olsanda azarlardı...

Haftalar geçti.. yine bir gün ineği ikindin vakti dağdan getirdim.. Şerife teyze balkondan gülü yukarı çık bir dedi.. Çocukluk olsa da beklenti olur elbet.. Yukarı çıktım balkona elinde bir takım elbise var.. Gülü dedi bunlar Şahin’in yada Sami’ndi dedi. Okulda küçülmüş bunları giy dedi..

Kalbim o kadar hızlı attı ki heyecandan ayaklarımın bağı kesildi.. Çünkü hiç takım elbisem olmamıştı.. Belki kullanılmış ama bize göre sıfır elbiseydi... Hemen eve geldiğimle giydiğim bir oldu...Mahalledeki arkadaşlar yan yan gözlerinin ucuyla âdeta çekemeyerek gözlerini alamıyorlardı. E o ceket pantolonu alan artık her gün götürelim mi inekleri diye sorardık Şerife teyzeye...

Ahmet dayı bir bahçeydi ve çocukların da gülleri

Kendisi ne ise, bütün aile efradına aynı yardımlaşma sevecenlik, saygı sevgiyi aşıl原因 bir ahlâk adamıydı..

Kıymetli ve çok sevdiğim

Oğulları: Osman Özel, Enver Özel, Abdullah Özel, Hüseyin Özel, Sami Özel, Şahin Özel.

Ve tüm yakınlarına

Hepinize tekrar baş sağlığı diler Ahmet dayıyı rahmetle anıyorum..

ÖZEL AİLESİ

(Şerife Ana, Mehmet ve Ahmet Özel ile Ali Özel)

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukarakca@gmail.com

TC'de 30 yıl Kültür Bakanlığı Genel Müdürlüğü yapmak, acaba kime nasip oldu? bir başka misali var mıdır? Yok!.. Kendisine Bakanlık yapmış olan şahsiyetleri tanırım.. Bunlarla da konuştum.. Zaten merhum Genel Müdürümüzün cenazesine Başta Agâh Oktay Güner Beyefendi olmak üzere üçü gelmiş teşrif etmişlerdi..

Hâkikatte de çok "ÖZEL", Çetmi ve Türk Kültür tarihinde de müstesna bir yere sahip bir güzide aile.

"Kuş uçmaz, kervan geçmez" denilebilecek bir köyde, Tek başına kalmış "Dul" bir kadının, "YETİM" evlâtlarını nasıl da büyütüp, "ADAM" ettiğini, merhum Babaannemden ve Annemden defalarca dinlemiştim.

TC.de 30 yıl Kültür Bakanlığı Genel Müdürlüğü yapmak, acaba kime nasip oldu? bir başka misali var mıdır? Yok!.. Kendisine Bakanlık yapmış olan şahsiyetleri tanırım.. Bunlarla da konuştum.. Zaten merhum Genel Müdürümüzün cenazesine Başta Agâh Oktay Güner Beyefendi olmak üzere üçü gelmiş teşrif etmişlerdi..

Ruhu şâd olsun Şerife Halâmın. Sen CENNETLİK KADINLARDAN BİRİSİN.. Türk Milletinin "AŞERE-İ MÜBEŞERE"leri arasındasın. Benim boynuma ilk "KRAVAT"ı takan da bu Güzeller güzeli Halam olmuştu. Seni unutmak mümkün mü? Bahçeden köye, köyden Bahçeye gelip giderken, bizim fakirhaneye yaklaştığında anneme seslenerek, hâl hatır sorarken, nuranî yüzündeki sıcaklığı görürdüm.

Ve Özel ailesinden şen-şakrak birisi (Ahmet Özel) daha, Annesine ve ağabeyine kavuştu.. Bendenizi Resmi bir hüviyet de, Madalyalı olarak görünce ağladı.. ağladı .. ağladı.. ve, "-SENİ HEP BÖYLE GÖRMEK İSTERİM.." derdi.. Telefonda da,: "-O ELBİSEYİ GİYİP DE BİR DAHA GEL DE GÖREYİM" derdi.. Vefatına yakın günlerde arayıp, "O elbiseyle gelip, elini öpeceğim" diyeyim diye düşünüyordum. Nasip olmadı..

Ruhunuz şâd, mekânınız Uçmağ olsun.

Başta Dr. Alb. Ali Özel ve aile fertleri Atilla Özel; Pınar Özel; Tugrul Özel'e; Binnur Özel, Levent Özel; Osman Faruk Özel; Enver Özel, Hüseyin Alp Özel, Sami ve Şahin Özellere taziyelerimi iletiyorum

ÖLÜM, bir VUSLAT mıdır, Yoksa HİCRAN mıdır?

İki aziz insan.. İki Can akrabam.. Unutulmaz hatıraların kahramanları.. Mustafa Çilek ve Ahmet Özel. Onlar benim canı gönülden "DAYI" dediğim yüksek ahlâk ve seciye sahipleri. Mustafa Çilek güzel atlara binip gideli çok oldu..

Ahmet Özel dayımın vefatını, yeğeni Pınar Özel'in haberiyle öğrendim, sarsıldım. Ah Pınar ahhh..

O benim hem Dayım, hem de BAYRAKTARIM oluyordu.

Birkaç gündür telefonla arayıp, halini hatırlamayı sormak ve:

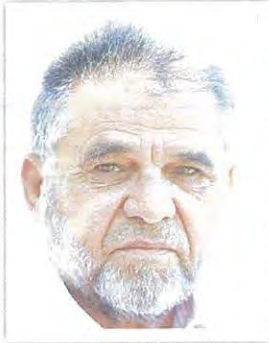
-Ahmet dayı, hani "-O ELBİSEYLE" gelip, elini öpmek istiyorum diyecektim ki, nasip olmadı. Ruhun şâd, mekânın Uçmağ olsun, İnşa'Allah. "ÖZEL" ailesinin muhterem fertlerine taziyelerimi iletirken, hissettikleri ve yaşadıkları acıyı, canevimde hissediyorum.

*"Ömrün şu biten neşvesi tâm olsun erenler
Son meclisi câm üstüne câm olsun erenler
Şükranla vedâ ettiğimiz cân-ı fenâyâ
Son pendimiz ah-lâfa devâm olsun erenler*

*Câizse Harâbât-ı İlâhî'de de herşey
Yârân yine Rindân-ı Kirâm olsun erenler
Tekrar mülâkî oluruz bezm-i ezelde
Evvel giden ahhâba selâm olsun erenler."*

BİZİM KÖY ÜSTÜNE

HALİS YAZICI

*Okurları yazarı var
Yazar bizim köy üstüne
Aşıkları ozanları var
Söyler bizim köy üstüne*

*Yine bu yıl geldi bahar
Ardıç kokulu yaylalar
Gök yüzündeki turnalar
Uçar bizim köy üstüne*

*Torosların yaylasına
Yaylaların en hasına
Göçmen kuşlar yuvasına
Konar bizim köy üstüne*

*Aşıklar aşka gelince
Ah çeker durur derince
Gönüle ilham gelince
Söyler bizim köy üstüne*

*Önünden akıyor dere
Çetmi derler bizim köye
Ne güzel yakışmış hele
Dağlar bizim köy üstüne*

*Üstadımdan aldım öğüt
Yazagördüm birkaç beyit
Gurbet ele düşen yiğit
Ağlar bizim köy üstüne*

*Osandım gurbet elinden
Sır dökülür kaleminden
Bu ozan ta ezelinden
Yazar bizim köy üstüne*

*Göçmen kuşlar yuvalanır
Katar katar sıralanır
Allı Turnam havalanır
Döner bizim köy üstüne*

*Yüce dağları aşanlar
Dosteline ulaşanlar
Seyyah olup dolaşanlar
Uğrar bizim köy üstüne*

*Aşık Halis yeter derler
Sözü burada bitir derler
Derdi bizden beter derler
Döker bizim köy üstüne*

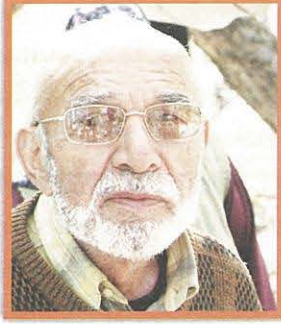
Vefat Eden Hemşehrilerimiz

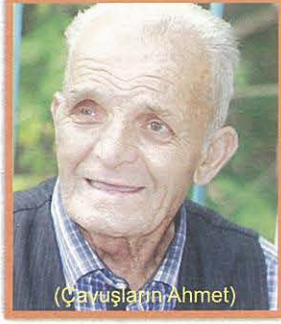
HASAN ASLAN

DURSUN ARI

KERİM DARCAN

AHMET ÖZEL

ZEKİ GÜÇLÜ

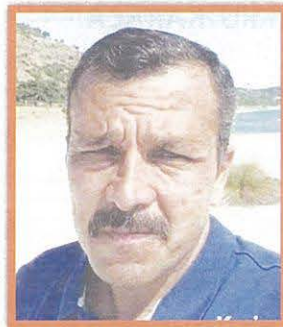
AYŞE AYVAT

MİYASE BİÇER

ABDURRAHMAN GÜÇLÜ

KERİM ÇETİN

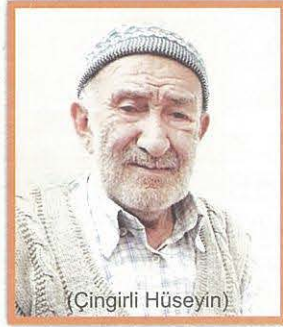
EMİNE BOZDEMİR

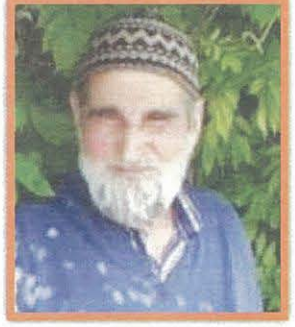
MÜMİNE AKBAY

FADİME TAŞTEKİN

HÜSEYİN YAVUZ

MEHMET KAÇMAZ

NAZİFE BAYRAM

MEYREM ASLAN

ABDURREZZAK ARI

ŞEHBİNAZ GÜDER

ELVEDA EY VATAN*

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Bizim yüzyıllar önce,
sâdece ve sâdece ilâyı
kelimetullah için gelip
Ravza-ı Mutaharra,
Beytullâh, Mescid'ül
Aksa ve Ashab-ı
Şerif'in hadimî, kısaca
"İslâmiyetin mukaddes
değerleri"ni muhafaza
edip, kendilerini
de besleyeceğimize
inanmayan nankörlerin
hediyesidir bu şeytani
şerr. Artık buna
katlanacaksınız; çünkü
sizin için başka çıkar yol
yok!..

1915 yılı Martında, Çanakkale Çıkartma Harekâtını bizzat izleyen İngiliz Sunday Times Gazetesi'nin yayın müdürü E. Ashmead Bartlette:

"- İlk İngiliz Savaş gemisi Boğaz'dan geçtiği anda, Avrupa'da Türk Devleti'nden iz kalmayacaktır..." "Son Haçlı Seferleri'nden beri ilk def'a dir ki Batı, Doğu'ya yönelmiş bulunuyor. Hristiyanlık âlemi, Fatih Sultan Mehmet'in 29 Mayıs 1453 meş'um tarihinde Bizans İmparatorluğu'na indirmiş olduğu şiddetli darbenin öcünü almak için toptan harekete geçmiş bulunuyor." Demektedir.

Târih şuuruna sahip olan her Türk ve Hristiyan bunun böyle olduğunu bilir. Anadolu'da Türk Devleti'nden iz ve Türk'den bir kişi kalmamacasına verdikleri silâhlı mücadele, bugün de devam etmektedir; ancak usul ve silâhlar farklı.

Murdar suratındaki beş parmağımızın izini ve acısını kıyamete kadar unutamayacağı belli!.. Biz ise, "Kız kardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü"ne uzanan eli bileğinden kıran ecdadı unuttuk. O ecdada, "bükülmez!.." denilen kolu kırdıran şecâati, seciyeyi, ruhu, îmânı millet olarak kaybettik. Yoksa kaybolabilmesi için O'nlar dışarıdan, biz de içeriden gayret mi gösterdik?

Çanakkale ve Gazze'de yediği şamarın acısıyla önümüze konan "Mondros" antlaşmasına dayanarak, aradan iki yıl gibi bir zaman geçer geçmez, 1919 Mayıs'ında yeniden üstümüze saldıran "Haçlı" sürüsü, Anadolu'dan atmak istediği Türk Milleti'nden öyle bir şamar daha yedi ki, bu def'a tokadın sesi dünyanın dört bir bucağından

duyuldu. Fakat o günlerden bu yana **Turan İmparatorluğu**'nun her bir köşesi cayır-cayır yakılıp yıkılmakta, her bir köşesinden ah-u fiğanlar yükselmektedir.

Meş'um "**Mondros Ateşkes Antlaşması**" imzalanıp, destanlar yazan Mehmetçik, **Hicaz Cephesi**'nde istemeye istemeye "**Teslim**" olunca, Medine müdafî **Fahrettin Türkkan Paşa**'nın 500'e yakın subay ve 6.000'e yakın yaralı-bereli, kimisinin eli-kolu, kimisinin de ayak ve bacağı kopmuş aç, susuz, mecalsiz; amma emsalsiz kahraman evlâtları, o toprakları terk ederken, sarı İngilizin sarı altınlarına kanmayan "**kadir kıymet bilir**" Arapları şöyle seslenirler:

"- Nereye gidiyorsunuz? Bizi bırakıp da gitmeyin. Düşmanlar kardeşi kardeşe vurdurup kırdıracaklar.. Gitmeyin!.." diye ağlayarak, içli-içli yalvarırlar.

Bugün, peygambertoprağını terk edişimizden buyana, aradan 90 yıl geçmiş.. Şöyle geriye dönüp lütfen bir bakalım; **Kavalalı Mehmet Ali Paşa**'nın ve **Şerif Hüseyin**'in evlâtları huzur yüzü görmemiş, görmeyeceklerde! Çünkü, aziz Türk Milletine yaptıkları ihanetin bedelini, evlâtları da, canları pahasına daha çok ödeyeceklerdir. Allah' (C.C.)ın lânetine uğramış olan İsrailoğulları, başlarına belâdır. O İsrailoğullarının son Başbakanlarından **Barak**, şâyet hafızamızı kaybetmemişsek:

"- Osmanlı'nın tek pırpırlı bir Onbaşı, kimsenin burnu kanamadan, bu toprakları 400 sene idâre etmişti. Oysa şimdi, kan gövdeyi götürüyor!.." mealinde bir hakikate parmak basmıştı. Yeri gelmişken ifâde etmek isterim ki, *-bu sözümlüz belki yadırganabilir, amma-* İsrailoğulları "**Devlet!**" olabilmenin icâbını yerine getiriyor. Çünkü, vatan yumrukla kazanılıp, sevgiyle muhafaza edilir! **Yaser**'in "**küçük generali**", **Musa**'nın "**neferi**"ne sapanla bir taş atmaya görsün; füze ile karşılık verip gökkubbeyi başına çökertiyor!..

Dünyanın iki vücutlu Jandarması, getirdiği "**demokrasi**"(!) ile, her gün, **Turan İmparatorluğu**'ndaki 80-100 kişinin bu âlemin fazlası olduğuna karar verdikten sonra, onların

bir bütün olarak bile toprağa gömülmesine rıza göstermiyor! Şimdi, basiret sahiplerinin, 80 yıl önceki gökkubbenin boşluğunda yankılanan seslerine kulak verelim:

"- Düşmanlar kardeşi kardeşe vurdurup kırdıracaklar.. Gitmeyin!"

Çok doğru... Ama artık elden ne gelir? Bizim yüzyıllar önce, sâdece ve sâdece **ilâyi kelimetullah** için gelip **Ravza-ı Mutaharra, Beytullâh, Mescid'ül Aksa ve Ashab-ı Şerif'in hadimî**, kısaca "**İslâmiyetin mukaddes değerleri**"ni muhafaza edip, kendilerini de besleyeceğimize inanmayan nankörlerin hediyesidir bu şeytanî şerr. Artık buna katlanacaksınız; çünkü sizin için başka çıkar yol yok!.. Biz sadece size değil, o coğrafyada kalmış, amma bugün "**Ağabey imdat!..**" diye yalvaran kendi soyumuza, "**Türkoğlu Türk**"e bile "**vedâ**" ettirildik. Şimdi ise, onlara el uzatamıyoruz; çünkü başımıza öyle bir çuval geçirildi ki, dışarıdan hiçbir ses duyurmuyor. Yâni, usta ellerce mükemmel bir "**izalasyon**" yapıldı.

Anadolu'dan Türk'ü silip süpürmenin emeli ve ülküsüyle yanıp tutuşan "**Hristiyanlık âlemi, Fatih Sultan Mehmet'in 29 Mayıs 1453 meş'um tarihinde Bizans İmparatorluğu'na indirmiş olduğu şiddetli darbenin öcünü almak için toptan harekete geçmiş bulunuyor.**"

Aziz yurdumuzun üzerindeki fabrika, banka ve diğer müesseseleri sattığımız gibi, uğrunda dedemin ve benim kurşun yeyip, kanımızı döktüğümüz vatan topraklarını da dönüm dönüm satıyoruz. Yarın bırakın domates ve biber ekebileceğim bahçeyi, öldüğüm zaman içine gömüleceğim mezar yerini, hatta çiçek için saksıda lüzumlu olan toprağı bile bulamayacağım.

Hani "**Bu vatan, toprağın kara bağrında, sıra dağlar gibi duranların**"dı?

"Kaç yurda vedâ etmedik bu uğurda?"

El verdi gidenler, acıyın eldeki yurda!..

21 Haziran 2007- İzmir

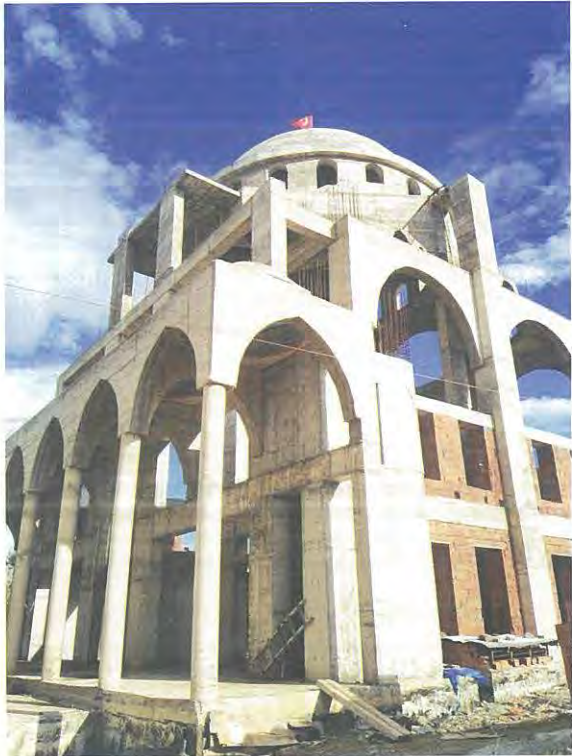
* Bu makalem, "**YESEVÎ**" dergisinin Şubat 2009 tarihli 182. Sayısında neşrolunmuştur.

Antalya Kepez Belediye Başkanı
Hakan Tütüncü Çetmililerin arasında

Antalya Konyalılar Camii İmam Hatibi
Mehmet Ersoy

Antalya Konyalılar Camii

Çetmililer, Konyalılar Camiini inşa ederek Antalya'ya Konya mührünü vurmuştur. Bu caminin inşasında her birisi ile gurur duyduğumuz bütün hemşehrilerimizin alın teri, el emeği ve göz nuru vardır.

Çetmililer yaşadıkları her yerde mukaddes değerlerimizle var olmasını bilen güzide insanlardan oluşmuş bir topluluktur. Birinin yaptığı iyilik bir diğerine sirayet eder. Elbirlik olur hep hakkı üstün tutarlar. Konu hayra hizmet olunca birbirleri ile yarışırılar. Sonuçta bu yarışın kaybedeni olmaz. Hep birlikte kazanırlar.

Nihayet Nisan 2017 tarihlerinde Konyalılar Camiinin yeniden görkemli bir şekilde tekrardan inşası için 'Bismillah' denir.

Gerekli istişarelerden sonra Camii imam hatibi **Mehmet Ersoy** ve **Mustafa Karaduman**'dan oluşan bir ekip ile birlikte caminin önüne bir Kur'an kursu yaptırmaya karar verilir. Resmî işler için **Kepez Belediye Başkanı Hakan Tütüncü**'den yardım istenir. Belediye Başkanı Hakan bey, "buraya Kur'an kursu yaptırmak yerine caminin yıkılıp yeniden inşa edilmesini, projelerinin belediye tarafından çizilmesini, caminin alt kısmının Kur'an kursu olmasını" önerir.

Bu öneriden sonra hemen Konyalılar camii ve kuran kursu yaptıрма yaşatma derneği kurulmasına karar verilir.

Nihayet 30 Ağustos 2017 Cuma günü belediye başkanımız ile camimizde mevlüt okunarak temel atılır.

Eylül 2017 tarihinde eski camimizi yıkılır. Nisan 2017 tarihinde dernek kurma işi tamam olur. **Kurucu Başkan Abdullah Gökgün**, başkan yardımcısı **Mehmet Ersoy**, sekreter **Mehmet Tayyar**, **Mustafa Karaduman** ve **Tacettin Demir** olur.

2016 yılında camimize atanan **Mehmet Ersoy**, **Mustafa Karaduman**, **Abdullah Gökgün** ile birlikte camimizin ilk banileri olan **Hüseyin Topkara**, **Necati Uçar** ve **Baki Darcan** ile yapılan istişareler sonucu aldığımız karar, **"İlmi talep etmek her müslümana farzdır."** düştüğü ile Konyalıları yakışır bir camii yapımında nihayet son aşamaya gelinmiştir.

Kepez Belediye Başkanı Sayın Hakan Tütüncü, bundan sonraki safhada camimizin ince işçilik dahil bütün eksikliklerinin belediyemizin imkanları ile giderilerek ibadete açılacağına müjdesini vermiştir.

Kendilerine halkımız, Antalya'da yaşayan bütün Konyalılar ve özellikle Çetmililer adına teşekkür ediyoruz.

**Antalya Konyalılar Camii
Yaptırma Derneği**

Bizim Memleket

*İçinden tanırım ben o elleri,
Onlar ki zahirde viran olurlar;
Ardıçlı dağları, çamlı belleri
Aşanlar şi'rine hayran olurlar.*

*Dökülür köpüklü sular yarından,
Baharlar yaratır kışın karından;
İçenler sihirli pınarlarından
Şöyle bir silkinir, ceylan olurlar!*

*Orada yaşayan erlerin içi
Bir tasta yoğurur derdi, sevinci;
Onlar ki sabansız, tarlasız çiftçi,
Davarsız, kavalsız çoban olurlar.*

*Başıboş, kırlara salar tayını,
Elinden düşürmez okla yayını;
Ellere bırakın aslan payını,
Memleket yolunda kurban olurlar!*

Faruk Nafiz Çamlıbel

MİSAFİR Mİ.. MUHACİR Mİ?

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Türk evladı
“Mehmetcik”ler onların
yurduna giderek sulh ve
sükûnu temin etmeye gayret
ederken toprağa düşüyor;
Onlar ise, sahillerimizde
keyf çatıp, mangal partileri
yapıyorlar. Bu “kaçkın”lar,
ne ülkelerindeki meşrû bir
rejime karşı -şu veya bu
sebebdan dolayı- kıyama
kalkanlara, ne de rejim
tarafından yana oldular.
Genç ve fizikî kudreti
yerinde, yetişkin olan bu
“kaçkın”lara, avazım çıktığı
kadar “Vatan hayinleri!..”
diye bağırasım geliyor.

“Misafir” kelimesi, yüzlerce yıldır, Anadolu
Türklüğünde “TANRI MİSAFİRİ” olarak söy-
lenir ve içinde huzur, sevinç ve bereket barın-
dırır. “Muhacir” ise, telâffuz edilirken hü-
zün ve hicran içerir; doğub büyüdükleri toprakları
terke mecbur kalarak yola düşmelerinden dolayı
da, daha çok acı vardır. Milletimizi, haricî mil-
letlerden ayıran bir husûsiyet de, “Misafir”i ve
“Muhâcir”i sevmemizdir. Bu husus da kültür ve
irfan dünyamızda bulunan ve hâlen de söylene
gelen pek çok Darb-ı mesel ve Ata Sözü vardır.

“Misafir on kismetle gelir, birin yer dokuzu-
nu bırakır.”

“Misafirin umduğu ev sahibine iki öğün
olur.”

“Misafirin üç gün hakkı vardır.”

“Misafirin karnı doyunca gözü yolda olur”
gibi, daha pek çokdur.

“Misafir”lik, ya bir ziyaret neticesinde ya da
birbirinden uzak da iki uzun mevki arasındaki,
mecburi konaklama ile hâsıl olur.

Misafirin ve misafir olmanın da yazılı olma-
yan bâzı hususîyetleri vardır ki, bunlar birer gele-
nek halinde yaşatılmaktadır. Ev sahibi, Tanrı mi-
safirini yeme-içmek, istirahat ve yolda geçireceği
zamanı da değerlendirerek, elinden geldiğince
hoşnud edecek şekilde muamelede kusur etmedi-
ği gibi; Misafir de, ev sahibini üzmemekden son de-
rece kaçınarak onun can ve malına, ahlâk ve fazi-
letine, kısacası millî ve manevî değerlerine hâlel
getirmemeye gayret eder. Türk insanı, misafirini
“Tanrı misafiri” olarak kutlu bildiği için, içtimaî
yapısına göre, ona en güzel yemekleri yedirip,
sâdece misafir için bulundurulmuş yatakta yatırıp,
onun ruh ve bedenî huzurunu sağlar.

Anadolu köylerinde, her mahallenin bir “Oda”sı olurdu ki, Anadolu toprağı üzerinde bulunan “Han” veya “Kervansaray”ların bir minyatürü idi. Doğub büyüdüğüm ve çocukluk günlerimin geçtiğı köyümde, (Nasif Odası, Muhtar Odası, Yeni Oda, Şekirler Odası, Cömeş Odası..) gibi, yedi adet oda vardı. Köye gelmiş olan misafir, genellikle akşam namazı için Camiye gider, namaz sonrası cemaat arasında bir yabancıнын olduğu görülüp anlaşılırsa, herhangi bir köylü o yabancıyı. “Ağa, buyur bizim haneye gidelim” diyerek kibarca dâvet ederek evine misafir götürür. Şâyet, misafiri fark eden olmamış ise, o zat, Köyodası’na giderdi. Odanın penceresinden Lambaların yandığı görülürse, Mahalle oda-

sında “Mahallenin misafiri” olduğu anlaşılır, “Sini” üzerine bir iki veya daha fazla ağızları kapaklı bakırdan yapılmış yemek tabaklarına yemek hazırlanarak, evin reisi olan baba tarafından alınıp götürülür, akşam yemeğini de misafir ile yerdı. O mahallenin aile reisi erkekleri, genellikle geç vakte (yatma zamanına) kadar “Oda”daki misafirle sohbet ederek, ona yalnızlık hissettirmezlerdi. Misafir gideceğı zaman da ona yolda evine varıncaya, veya bir sonraki konaklama yerine kadar yetebilecek ekmek ve yiyecek; binek hayvanı varsa yem ve saman hazırlayıp uğurlanırdı. Bizim mahalledeki “Köyodası”nda (Yenioda), uzun ve yoğun karlı kış günlerinin zaruretinden dolayı, 10-15 gün kadar misafirin kaldığını hatırlarım.

“Muhâcir”, genellikle doğub büyüdükları toprakları hayati tehlike karşısında terk edip, can güvenliğı duydukları diyarlara göç edenlere verilen bir sıfat. “İslâm Dini”nin intişarı zamanında, Allah (Tanrı, Rab, Hüdâ) ve Peygamberi (Yalavac, Elçi, Resûl) Hz. Muhammed’e inanıp imân edenlere, Puta tapanlarca reva görülen zulüm ve işkencelere dayanamayarak Mekke’den Medine’ye göç edenlere verilen dinî bir sıfatdı. Buna mukabil olarak da, Medine şehrinin sakinlerine de “Ensar” denilir. Misafir ve misafirliğin olduğu gibi,

“Muhâcir”liğin de şartları vardır. Hiç kimse, durup dururken, doğub büyüdüğü toprakları, “Babaocağı”nı terk edip, bilmediğı bir şehir veya coğrafyaya gitmez. Geride bıraktığı topraklarda mal ve mülkü, hısım ve akrabası; çocukluk ve gençlik hâtıraları kalmaktadır. Bunları bir çırpıda bırakmak, hiç de kolay değildir. Hele hele bu hicreti, bir insan veya aile can kaygusu ile yapıyorsa, felâketlerden felâket beğenerek o anlara gelmiştir.. Başınıza olmadık musibetler gelir, acılar içinde ömrünüz sona erer. Bir sonraki nefesinizde, vatan havasını teneffüs edip etmeyeceğiniz meçhuldür. Türklük âlemi bunu çok yaşadı. 1000 senelik zamanı değil de, 150 senelik bir zamanı bile ele alıp dü-

şündüğümüz zaman, beynimizdeki damarların çatladığını anlarız.

Moskof zulmü ile Kafkasya'dan (Kırım, Çeçenistan, Ahıska'dan), Balkanlar'dan (Yunanistan, Bulgaristan, Romanya ve Polonya'dan) hicret edip, İkinci Murad ile Yıldırım Bayezid dönemindeki Baba yurdlarına geri gelmek mecburiyetinde kaldılar. Uluğ Türkistanın her bir yerinden koparak, "Altay'lar da Kanlıgünler"i yaşayıp, "Türk'ün son yurdu" Anadolu'ya gelebildiler. "Hicret"i, "Muhacerat"ı kelimenin tam manâsıyla yaşadılar. Bir yanda açlık ve susuzluğun, bir yanda da enselerindeki "ölüm kusan" düşman namlularının verdiği ölüm ve ölüm korkusuyla yaşadıkları acı hatıraları, Türk Edebiyatını doldurdu. Unutulan ve unutturulmaya çalışılan "MİLLÎ HAFIZA"mız, bu muhâcîr veya, basit manâsıyla "Göçmen"lerin acı hatıralarıyla doludur. Şurası da hazin bir hakikattir ki, "Evlâd-ı fâtihân"ın, bu her birisi "insan" denen mahlûku çıldırtacak derecede olan feryad-ı figânı, yarınlar taşıyacak film ve tiyatro haline getiremedik.

Aziz yurdumuzu çeviren coğrafyada, yaklaşık olarak 25 yıldır savaşlar cereyan etmektedir. Emperyalizmin ve maddeci zihniyetin "İnsan" denilen kutlu varlığı hiçe sayarak, kendisi dışındakilere hayat hakkı bile tanımadığı bir hakikattir. "Maşa varken elini ateşe uzatma"yanlar, işgal edecekleri ülke insanlarından seçip tercih ettikleriyle, muradlarına erişmek için, her türlü metodu "meşru" görerek, kan dökmeye devam etmektedirler. Binaenaleyh, özellikle son beş yıldır, vatanımıza milyonlarca kimilerine göre "Göçmen", kimilerine göre de "Muhâcîr" geldi. Bir misal verecek olursak, güney komşumuz Suriye'den gelenlerin sayısı, 5.000.000 (Beş Milyon) a yakın. Türk devleti de bunları beş yıldır sinesinde barındırmaktadır. Onları "Muhâcîr", kendimizi de "Ensar" kabûl ederek, coşkun Bahar seli gibi gelenlere kapılarımızı sonuna kadar açtık. Bu büyük kitlenin arasına da çocuk, kadın, genç, yaşlı olduğu gibi, başka

milletlerin "Maşası" olan "Ajan"lar yok muydu? Olmadığını kim garanti edebilirdi?. Hiç kimse!.. Nitekim, bu görünmeyen "Türk Milleti" düşmanlarının varlıklarına ait işaretler, zaman zaman zuhur etdi. Acı neticelerini gördük.. Maaza-Allah, göreceğimiz de cabası.

"Vatanlarının tehlikede olduğunu" bildikleri halde, cepheden kaçıp "Muhacir"iz diyebilenler, bu beş milyonun arasından 250-300.000 Asker çıkartıp, Vatanları için döğüşemediler. Tâbir yerinde ise, "Taşı sıkırsa, suyun çıkaracak" fizikî kuvvet ve kudrete sahip bu kaçkınlar, geldikleri ülke (Türkiye coğrafyasında)de de tekin durmadılar.. taşkın hareketler yapmaya devam etdiler. Misafirliğin sınırlarını zorlayıp, kendilerine kucak açan Türk ailesine, ahlâk ve faziletine saldırdılar. Canlarına taarruz ettiler. Onlar, içinde bulundukları bir "PROJE"nin tatbik safhasında, meşhur Türk Atasözünü hatırlayamadılar.."Ev sahibi" olarak biz de hatırlatamadık:

"Göçtük (Göçülen) yurdun kadri konduk (Konulan)yurt da bilinir."

Bizim irfan dünyamız ve millî terbiyemizde, Millet bütünlüğü ve Vatan tahlikede iken cepheyi terk edip kaçanlara "VATAN HAYİNİ" denir.

Türk evladı "Mehmetcik"ler onların yurdu-na giderek sulh ve sükûnu temin etmeye gayret ederken toprağa düşüyor; Onlar ise, sahillerimizde keyf çatıp, mangal partileri yapıyorlar. Bu "kaçkın"lar, ne ülkelerindeki meşrû bir rejime karşı -şu veya bu sebebdan dolayı- kıyama kalkanlara, ne de rejim tarafından yana oldular. Genç ve fizikî kudreti yerinde, yetişkin olan bu "kaçkın"lara, avazım çıktığı kadar "Vatan hayinleri!.." diye bağırasım geliyor.

Bu güruha, ecdadımızın büyük bir tecrübe ile söylediği:

"Misafirin üç gün hakkı vardır." Sözünü hatırlatmak, bizim son insanlık vazifemizdir.

2 Mart 2020 – Enhoşlar - İZMİR

İZMİR KİTÂBELERİ:4

AGORA NAMAZGÂH KAPI KİTÂBESİ

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Agora'nın içerisinde,
daha önce bir Türk
okulun tuvaleti olarak
kullanılan "helâ"nın
yapılışı esnasında
arka duvarına alelâde
bir taş veya tuğla gibi
Türk mezar taşlarının
"alâmet" kısımlarından
konulmuş.

"Dünyada henüz keşfedilmedik iki şey vardır; Coğrafyada Kutuplar, tarihte Türklük!" Bu muhteşem sözün ikinci bahsinde işaret edilen hususuna, ancak Türk millî kültürünün kapısına gelmiş veya o kapıdan içeri adımlarını atarak girmiş olanlar "hak" verebilirler!.. Türk'ü keşfedebilmek ve anlayabilmek için evvelâ içimizdeki husumet duygularından yanarak arınıp temizlenmek ve hislerinize değil, Türk'e aklınızla yaklaşmak lâzımdır.

Şanlı atalarımız, yapacakları her san'at ve medeniyet eserini, sâdece Türk'e has incelik ve estetiği imânlarıyla yoğurup taş ve ağaca ruh vermiş; kendilerine hayır ve duâ edecek evlâtlarına, hattâ, insanlık âlemine öyle armağan etmişlerdir. Onun içindir ki, bu eserler sekizyüz, bin yıldır ayakta durarak bu günlere gelebilmiş, içimizdeki ulvî ses de "kıyâmete kadar" da ayakta durmaya devam edeceklerini söylemektedir.

Bu âbide eserlerin özellikle mabed, hamam ve kervansarayların kapı üstlerine, çeşmelerin de alınlarına konan "kitâbeler" nefis "sülüs" veya "kûfi" yazıyla yapan ve yaptıranın "bânîsi" ismiyle, yapım tarihi ile esere uygunluk arzeden "Âyet" veya "Hâdis" yazılıdır.

İşte bu kitâbelerden birisine, bu ulvî medeniyetin hayranları, 13 Ekim 2001 günü rastladılar. Türk medeniyetinin aşıklarından Celâl ÖCAL Beğ'in peşine düşüp:

*"Varalım ku-i dilâraya a gönül hû, hû diyerek,
İçelim bir yudum su, su diyerek."*

"NAMAZLIK MEVKİİ" nin yolunu tutmuş-
tuk. Semt: Yeni Mahalle, Mekan: Agora'nın güneydoğu köşesi, yer de: 816. Sokak ile, 943. Sokak'ın kesiştiği yerdir.

Agora Meydanı duvarının köşesine yakın, Behçet Kalabalık'ın işlettiği bir bakkaliye dükkânı var. Kapının hemen sağıyla yerden üç metre yükseklikte, iki metreye yakın uzunlukta bir kitâbe mevcut. Bu kitâbeyi Behçet Bey bulup temizleyerek yazılarını “yaldız boya” ile yaldızlamış. Doğrusu kendisini bu hizmetinden dolayı benim can-ı gönülden tebrik etmem, yetkililerin ve mes’ullerin de mükâfatlandırması icab eder.

Hicrî 1218 tarihli bu kitâbe, şu anda kimlerin ve hangi “aklievvel” lerin taş ve tuğla ile örerek kapattığı bilinmeyen bir kemerli kapı üzerindedir. Kitâbede:

“İNNEL MÜTTEGIYNE FİY CENNÂTİN VE UYUN (sakınanlar, uçmaklarda, pınarlar-dadır).UDHULÛHA BİSELÂMİN ÂMİNİYN (Onlara: “-Oraya selâmetle, emniyetle girin” denecek)” buyrulmakta dır. Kitâbullah’ın “Hicir Sûresi” nin 45 ve 46. Âyetleri olan bu kitâbe, Türkün sığınılacak mekân ve kapılarına verdiği ehemmiyeti de dile getirmektedir.

Atalarımız: “Kapı Allah kapısı”, “Kapının kanadı kesenin ağzıdır.”, “Kapını pekçe kapa, komşunu hırsız çıkarma!” demiştir.

Çadır hayatında bile olsa, seksen yıl öncesine kadar özellikle Uluğ Türkistan Türklüğü’nün kapıya verdiği ehemmiyeti, dünyanın hiç bir milleti vermemiş, “dost” yüzüne açılan Türk

kapılarının insanı çiçek demetleriyle âdetâ gülererek kucaklarcasına “buyur eden” kapılarımızın sıcaklıklarını, başka bir medeniyetin kapılarında hissedip duymamışızdır. O kapılar ki “Allah kapısı” dır. Tanrı kapılarının Tanrı misafirlerine kanatlarını açabilmesi için, keselerin ağzının da açılması, icab ederdi.

İşte bu tılsımlı Türk kapılarına, Türk çeşmelerine de lâyük “kitâbeler” de yazılırdı.

Bu vesileyle de bir önemli hususu daha belirtmek istiyorum ki, yüreğim kan ağlıyor. Utanıyorum:

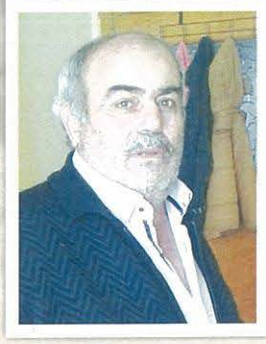
Agora’nın içerisinde, daha önce bir Türk okulun tuvaleti olarak kullanılan “helâ”nın yapılışı esnasında arka duvarına alelâde bir taş veya tuğla gibi Türk mezar taşlarının “alâmet” kısımlarından konulmuş.

Duvarın sıvası dökülmüş kısımlarından Türk mezar taşlarının sekiz tane “Alâmet-i farikası” olan “kavuk” ve “sarık” alâmeti saydım. O mezar taşı sahiplerinin, kabirlerinden:

“Böylemi esecekti son günümde bu rüzgâr, (sanki bütün Türkler) vefâsız, mevsim artık son bahar.” diye inlediklerini duydum.

Tanrım! O kapılardan Türk ahlâk ve seciyesi; bolluk ve bereket, ilelebed eksik olmasın (amin).

15 Ekim 2001 | Şirinyer-İZMİR

ALİ BİRCAN

GEVENNİ

İlkbahar ayında bağ tımarında
Sana kimler soracağım Gevenni
Basır oğlu belenine çıkınca
Bana cevap verecen mi Gevenni

Göbüt Ali Dede Kerim bağ budar
Sulu Hasan boğaz açar, bağ sürer
Hüsem Omar çoban davarı güder
Sen bunları görmedin mi Gevenni

Depenin başına cergesin kurmuş
Dolma tüfeğine barutlar dolmuş
Domuzdan, ayıdan bağı korumuş
Deşdivenler nerde söyle Gevenni

Kılıçlı Mustafa nerde köseler
Görünmez hiç biri Topkara giller
Yabancı değildi aynı köylüler
Soruyorum sana söyle Gevenni

Yukarda Falcıgil, Kara Yusufklar
Balcı Sülalesi, nerde Eseler...
Toplanıp üzümler kalkmaz köfünler
Gecevlerin nerde söyle Gevenni

Goca Musa giresele döşüler
Eresiller ayvatgiller tıkırlar
Üzüm kesmiş curbaçınler hüsgüller
Hep dinliyom cevap vermen Gevenni

Hacı Mustafalar Deli Hasanlar
Bölüştü elbette geri kalanlar
Coğaldayım diye hayal kuranlar
Yok muydu söyle bana Gevenni

Deli Hasan Mehmet bağını budar
Tabbıdık Mustafa öküzler sular
Yorulmuş dinlenir düzde çıtlıklar
Görmedin mi sen bunları Gevenni

Sarı Mustafalar, Deli Memişler
Sanki Gevenni'ye hiç gelmemişler
Terkedip her yeri viran goymuşlar
Nerde senin çibıkların Gevenni

Güz gelince bekmezlerin gaynardı
Kimi odun eyler kimi yarardı
Öyle bi uğraşma çalışma vardı
O eski duygular nerde Gevenni

Gaynamış bekmezler girmiş deriye
Yüklenirdi eşeklere beygire
Fakımeresi'nden doğruca köye
Gidip gelen var mı söyle Gevenni

Evel Çetmi'nindi terk etti seni
Çok uzak kalacak baraj nedeni
Tanıyamaz seni yeni nesili
Şu Bircan'dan sonra seni Gevenni

Gizirgil'in gecevleri varidi
Etrafından komşuları gelirdi
Kadir Hasan ta tepede dururdu
Sen bunları görmedin mi Gevenni

Hakkın rahmetine kavuşmuş hepsi
Çok çileler çekip gittiler belki
Gul Bircan hepsine fatiha derki
Okuyup da gönderiyom Gevenni

1960'lı yıllar son halleri | 2017 kaleme alış tarihi

HALİS YAZICI

HAYAL İLE YAŞAMAKTAN OSANDIM

Lale sümbül menekşeler aştı mı?
Hayal ile yaşamaktan osandım
Çetmililer yaylasına göştü mü?
Hayal ile yaşamaktan osandım

Akmunarin yamacında eğriği
Serhatlara çıkar ağası beği
Değişler yazarım okunsun deyi
Hayal ile yaşamaktan osandım

Bacaların dumanları tüter mi?
Tarlalarda yemlik selem bitermi?
Ardışlarda dugkuk kuşlar öter mi?
Hayal ile yaşamaktan osandım

Zirvesine su deposu yapmışlar
Akmunara türlü meyva dikmişler
Tarlalara sebze bostan ekmişler
Hayal ile yaşamaktan osandım

Ekindir tarladır karışmış Salı
Çulların yerine serilmiş hali
Töreler kaybolmuş kalmış hayali
Hayal ile yaşamaktan osandım

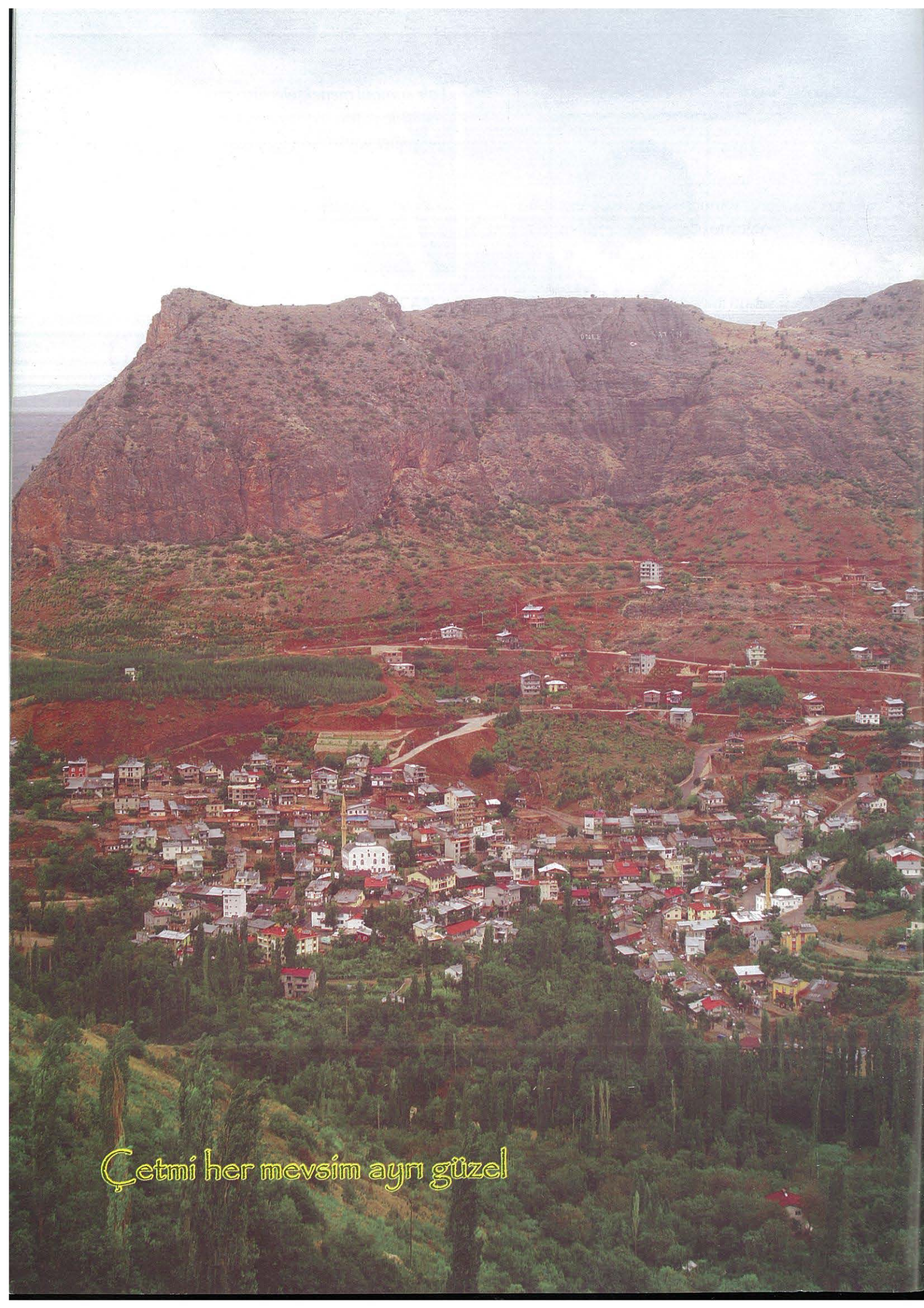
Yazarım yazarım bitmez sözümüz
Yana yana küle döndü özümüz
Bir kimseye geçmez oldu nazımız
Hayal ile yaşamaktan osandım

Bir yolcuyuz geldik konduk bu hana
Gafil olma yönün döndür mevlaya
Birgün götürürler toprak anaya
Hayal ile yaşamaktan osandım

Yaşım yetmişyedi yolculuk yakın
Gelenler gidiyor hepakin akın
Oğul önden gitti kadere bakın
Ağlıyarak yaşamaktan osandım

Ömrüm böyle geçti hep yaza yaza
Hangi yola girsem vardı çıkmaza
Ne zaman çıkacak yolumuz düze
Hayal ile yaşamaktan osandım

Halis babamezarınız kazılır
Başucuna hüvelbaki yazılır
Ençok sevdiklerin tek gün üzüdür
Dünya bozuk düzeninden usandım.

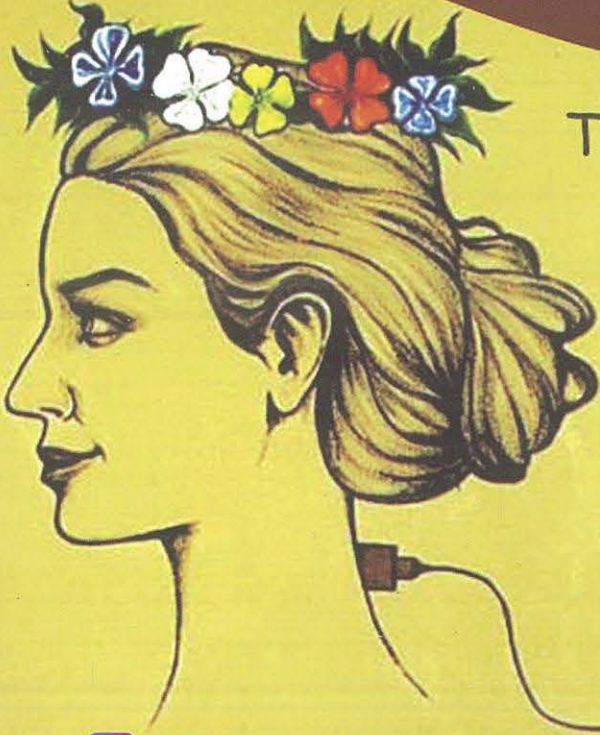
An aerial photograph of a village nestled at the base of a massive, rugged mountain with reddish-brown rock faces. The mountain dominates the background, with some sparse vegetation on its lower slopes. The village below is densely packed with buildings, many with red-tiled roofs, and is surrounded by lush green trees and vegetation. A winding road or path is visible through the landscape. The sky is overcast and grey.

Çetmi her mevsim ayrı güzel

Antalya

Kelepir Kitabevi

İkinci El Kitap Alınır - Satılır - Değiştirilir.

Türk ve Dünya Klasikleri

Sınav ve Ders Kitapları

Antika - Efemera

Plak

Dergi

Ressam: @sinandemir_cobanressam *Sinir*

Kelepir Kitabevi;

Kişisel ve kurumsal kütüphane oluşturabileceğiniz veya dilediğiniz kitapları bulabileceğiniz bir kitabevi ve sahaftır.

 Elmalı Mah. 25. Sk. No: 11/D Düriye Bileydi İş Mrk.
Muratpaşa / ANTALYA

Tel No: 0 242 248 15 26

 @kelepir_kitabevi

e-posta: antalyakelepirkitabevi@hotmail.com

TEPASTEX®

Outdoor Fabrics

Parasol
Gazebo
Awning
Outdoor upholstery